

พิมพ์ที่ ๑
สำนักพิมพ์

หนังคดีปริศนาพิสูจน์ความรักของสองหัวใจ

คดีพิสูจน์รัก

The DESTINY CASE

ของขวัญกล่องเล็ก

๑

ລົລ້ວສີຂາວ

ຮ່າງບາງຍກແກ້ວໄວນໍ້າຂຶ້ນຈົບ ກ່ອນຈະມອງໄປຮອບໆ ຈານເລື່ອງຈດລອງ
ມົນຄລສມຮສຂອງເພື່ອນສັນຍາຮຽນມາຫວິທາລີພຣ້ອມດ້ວຍລື້້າເຄວ່າງຊີ່ມ ເລີຍງ
ທ້ວເວົາເຫັນອານຸມເພື່ອນໆ ທີ່ກໍາລັງຕ່າຍເຊລີຝັບຈາກຕາກແຕ່ງຂອງຈານທຳໃຫ້
ເຫຼືອຢືນມອກມານ້ອຍໆ ກ່ອນຈະກັບປັບປຸງຈຳກັດຕະຫຼາກທີ່ອູ່ນວາທີ່ອົກຮັ້ງ
ນີ້ເປັນການມາຮ່ວມງານແຕ່ງງານຄວັງແຮກຂອງເຂົວ...

ແນ່ນອນວ່າການປະກັບຕົວຂອງຈົບນັ້ນສົ່ງຄວາມປະຫລາດໃຈໃຫ້ເພື່ອນໆ
ໄມ່ນ້ອຍ ເພຣະທໜູງສາວເປັນຄົນຂອບເກີບຕົວ ເພື່ອນສົນທົກມີອູ່ແຄ້ໄມ່ກີ່ຄົນ
ເວລາມີງານຮ່ວມຮຸ່ນທີ່ໄຮເອົກໄມ່ເຄຍເຂົ້າຮ່ວມເລຍລັກຮັ້ງ ແຕ່ອູ່ດີ່າ ກລັບຍອມ
ມາຮ່ວມງານແຕ່ງງານຂອງເພື່ອນຄົນນີ້ເລີຍໄດ້

“ທຳໄມ່ມານັ້ນອູ່ຕຽງນີ້ລໍ່ຈີ່ ໄມ່ໄປຄ່າຍຽຸປກັບພວກເພື່ອນໆ ເຫວຼາ”

ຈົບນັ້ນສ່າຍຫຼາທັງຮອຍຍື້ມ ກ່ອນຈະທັນໄປສັງແກ້ວໄວນໍ້າປ່າດົກນີ້ໃຫ້ວິກາຮ
ໜຸ່ມແລ້ວຕອບຄົນເປັນເພື່ອນເລີຍໄສ

“ຄ່າຍກັບເຈົ້າປ່າງເຈົ້າສ່າວໄປແລ້ວນ໌ ສ່ວນໄອ້ພວກນັ້ນ ໄວ້ຄ່ອຍໄປຄ່າຍຕອນ
ຈານເລີກກີ່ໄດ້ ຕອນໜີ້ຂອ້າວະໄຮກິນກ່ອນ”

เพราะไฟลินพยักหน้ารับ นอกจากจะมีเหล่านี้เป็นเพื่อนสนิท จิรันัฐ เองก็สนิทสนมกับเพื่องค์ ผู้เป็นเจ้าสาวไม่แพ้กัน เพราะพวกเชือสามคน อุปถัมภ์ฯ วิชาเคมีเหมือนกัน แรมยังอุ่นกู่ลุ่มทำแล็บเดียวกันอีก ก่อนที่สองสาวจะปรบมือไปพร้อมกับคนอื่นๆ เมื่อคู่บ่าวสาวประท้วงแนวที่อีกครั้ง

“เอะล่ะครับ! มาถึงช่วงที่ทุกคนรอค่อยกันแล้ว ขอเชิญแขกผู้มีเกียรติ ทุกท่าน หั้งสาวน้อย สาวใหญ่ สาวสวย สาวโสด ออกแบบนี้รอรับซ่อดอกไม้ จากเจ้าสาวที่หน้าเวทีได้เลยครับ...”

“ออกไปบ้านแก ไอ้เพริลจะโยนดอยก้า้มีแล้ว”

“ไม่เอ่าล่ะ แกไปเถอะ”

“ได้ยังไงล่ะ แกไปด้วยกันสิ ไปเป็นเพื่อนสนับหน่อຍ້ນ້າ”

จิรันัฐจนปัญญาจะปฏิเสธลูกอ่อนของเพื่อน จึงยอมลูกออกจากโต๊ะ แต่โดยดี ทว่าก็เลือกที่จะยืนอยู่雯าหลัง เพราะเรื่องไม่ได้อวยากได้ซ่อดอกไม้ เมื่อคนอื่นๆ ขณะที่กลุ่มเพื่อนมหาวิทยาลัยพากันกรุ๊ปหน้าเวที เพราะอย่างเป็นผู้โชคดีที่มีโอกาสได้ஸະໂສດ

“เอะล่ะครับ! มาดูกันว่าสาวคนไหนจะได้เป็นเจ้าสาวคนต่อไป”

ร่างบางเอามือปิดปากหาร ก่อนจะชะงักเมื่อโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าสัมภาระ เรียกหิบอุกมาดู แล้วเห็นว่าในกลุ่มไลน์ที่ทำงานกำลังพูดคุยเกี่ยวกับคดีใหม่ที่ทางตำรวจเพิงเจ้งเข้ามา

“นับพร้อมกันนะครับ! สาม! ส่อง! หนึ่ง!”

เสียงกรีดกรัดดังลั่นก่อนที่จิรันัฐจะงห้ามีนาขึ้นมา แล้วพบว่าตัณฑงอย่างกำลังฟุ่มมาหาเชือด้วยความเร็วสูง มือเล็กจึงยกขึ้นรับทันทีตามลัญชาตญาณ เพราะกลัวว่าลิงนั้นจะกระแทกเข้ากับใบหน้าของตัวเอง

หมำบ!

หนิงสามารถช้อดอกลิลลี่สีขาวที่อยู่ในเมือง ก่อนจะหันไปมองคนที่ยืนข้างๆ มือข้างหนึ่งของอีกฝ่ายทบทับมือของเธอ ส่วนอีกข้างก็ช่วยประคองซ่อดอกไม้รัวกับกลัวว่ามันจะหล่นลงพื้น

“คุณ...”

นัยน์ตาลีเข้มมองใบหน้าหวานและมุนของคนที่อยู่ตรงหน้าขณะหัวใจเต้นระรัว คิวเรียวของอึกฝ่ายเลิกสูญชื่อน้อย่างงุนงง ดวงตากลมโตวางกับลูก gwang nöy jabb jom matiexa rawkab ja sappai hiehyud sathyata iwa tih reo tean nän

ไม่รู้ทำไม...

ชายหนุ่มถึงได้รู้สึกถูกชะตากับอึกฝ่ายนัก

ริมฝีปากหักได้รูปของหญิงสาวเผยแพร่ขึ้นราวกับจะพูดอะไรบางอย่างทว่ากลับไม่มีเสียงใดหลุดลอดออกจาก ก่อนที่เรอจะลดระดับสายตาลงมามองมือของเข้าที่ทابทับมือของเชอ นั่นจึงทำให้น้ำรีวีได้สติในทันที

“เอ่อ...ขอโทษครับ” ร่างสูงพูดพลางตั้งท่าจะปล่อยมือ ทว่าจิรันัฐกลับดันซ่อดอกไม้ไปทางอึกฝ่าย แล้วพูดรัวเร็ว

“เชิญคุณรับไปเลยค่ะ”

“ไม่ครับ คุณรับไปเถอะ”

“ไม่เอาค่ะ”

“ผมก็ไม่เอา...”

“เอาไปเถอะ”

การผลักไสซ่อดอกไม้กันไปมาของสองหนุ่มสาวทำให้คนรอบข้างได้แต่มองอย่างงุนงง ในขณะที่คนอื่นๆ ยังกันรับซ่อดอกกิลลี่จากเจ้าสาว ทว่าสองผู้โชคดีที่ได้กลับເօາແຕ່ປັດໃຫ້ກັນໄປມາ ราวกับกำลังแข่งแซร์บอลเลี้ยวย่างหนึ่น

“คุณเอาไปเหอะ”

“คุณนั่นแหล่ะ”

“ผมไม่อยากได้”

“ฉันก็ไม่เอา”

จิรันัฐเริ่มหมดความอดทน เพราะใจพังที่อยู่ในเมียยังลั่นไม่หยุดสุดท้ายหญิงสาวจึงปล่อยมือจากซ่อดอกไม้ แล้วรีบถอยหนีซึ่งเป็นจังหวะ

เดียวกับที่แสงสปอร์ตไลต์สาดมาทางพวากหอพอดิบพอดี

“โอ荷! ผู้โชคดีที่ได้รับดอกไม้เจ้าสาวเป็นคุณผู้ชายครับ!” พิธีกรประกาศด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “แต่เดียว่าก่อนนะครับ! นั่นเพื่อวัดดีเดือนวิค่าวันนี้ใส่ หัวใจน้องพี่ขอจองนี่นา!!”

ร่างสูงกะพริบตาปริบๆ เมื่อถูกพิธีกรล้อเลียนโลแกนที่เขาเดยพุดสมัยเป็นประธานรุ่นเมื่อหลายปีก่อน เสียงกรี๊ดกร้าดดังขึ้นจากการอบต้าน รวมกับโฉนดน้ำมนต์สาดรอบวง ก่อนที่ชายหนุ่มจะหันไปมองคนตันเรื่องที่ล่งยิ้มหวานให้ พลางพยักพเยิดบอกให้เข้าดินชื้นไปบนเวที

“ขอเชิญพี่รุ่นมาบันดาลให้ด้วยครับ!”

ณัฐวีร์ถอนหายใจอย่างเบือหน่าย เพราะท่านสายตาภาคตันจากคนรอบข้างไม่ไหว จึงตัดสินใจเดินออกไปตามคำขอของพิธีกร

จริงๆ ชายหนุ่มแค่กำลังจะกลับไปนั่งที่โซฟาของตัวเองหลังจากเดินออกมากจากห้องน้ำเท่านั้น แต่อยู่ๆ ดีก็มีวัตถุบางอย่างพุ่งเข้ามาใส่หญิงสาวที่กำลังก้มหน้ากัดโทรศัพท์อยู่ เขาผู้เป็นคนดีคริรัตน์โภสินทร์จึงพุ่งเข้าไปรับ เพราะไม่อยากให้เธอเป็นอันตราย

ไม่คิดว่าตัวเองจะกลายเป็นผู้โชคดีของงานไปเสียได้

“ยินดีด้วยนะครับพี่วีที่ได้ดอกไม้ ช่วยแนะนำตัวสักนิดหน่อยได้ไหมครับ”

“สวัสดีครับ ผมชื่อวี”

“ไม่พูดโลแกนประจำตัวหรือครับ”

คิ้วของชายหนุ่มกระตุกไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำขอของพิธีกรหนุ่ม เมื่อกี้เพิงบอกเขายกๆ ว่าให้แนะนำตัวสักนิด มาตอนนี้จะให้พูดโลแกนด้วยอีก พอเหลือบไปมองข้างล่างเวทีก็เห็นว่าแขกหรือพากันมองตาแป่วอย่างคาดหวัง

ให้มันได้อย่างนี้สิ...

“เอ่อ...ผมชื่อณัฐวีครับ หรือจะเรียกว่า พี่วีคนหน้าใส หัวใจน้องพี่

ขอจองก์ได้”

“กรีด!!”

“ไรสาระสิ้นดี

ทำไม่เข้าต้องมาพูดอะไรเบี่ยงๆ ต่อหน้านคนเป็นร้อยแบบนี้ด้วย

ณัฐวีร์นึกอยากร้าบม้าคลุมหัว ขณะที่เสียงโหราอย่างซوبใจที่ได้ยินจากคนในงานยิ่งทำให้รู้สึกขำขี้หัวมากกว่าเดิม อายุานามเขา ก็ไม่ใช่น้อยๆ และ ยังให้มาขำขำกันอยู่นั่น

“พี่วีกอลเหรอันเดิมเลยอะแก อายุสามสิบกว่าแล้วนี่ ทำไม่หน้ายังเด็กขนาดนี่”

“บุญตาฉันจริงๆ ที่ได้เห็นพี่วีกครั้ง หล่อไม่เปลี่ยนเลยเหรอ”

ชายหนุ่มพยายามไม่สนใจเสียงซับซิบจากสาวๆ ที่อยู่ด้านล่าง ขณะที่สายตาหลายคู่มองมาที่เขาอย่างลืมเลียน คงไม่มีใครคิดว่าผู้ชายคูลๆ ดูเท่อย่างเขากล่อม่าย่างซื่อๆ ก็ไม่เจ้าสาว แต่ยังมาโฆษณาขำขายตัวเองแบบปัญญาอ่อนบันดาเวทอีก

“ว่าแต่ตอนนี้หัวใจของพี่วีกคันเจ็บจองแล้วหรือยังครับ”

“ยังไม่มีครับ”

เสียงหือฮาดังมาจากผู้คนที่อยู่ในงาน แนะนำว่าการที่ชายหนุ่มหน้าตาดีมีอว่า อดีตเดือนคงจะวิศวกรรมศาสตร์ประกาศต่อหน้าสาธารณะว่าตัวเองโสด ยอมสร้างความแปลกใจให้คราหลายคนไม่น้อย

“ยินดีกับพี่วี ว่าที่เจ้าบ่าวคนต่อไปด้วยนะครับ ขอให้หาเจ้าสาวของตัวเองเจอเร็วๆ นะครับ”

ณัฐวีร์ส่งยิ่มเจื่อนให้พิธีกร ก่อนจะก้มมองช่อดอกลิลลี่ในมืออย่างไม่สนใจมัน แล้วหันไปทางหญิงสาวผู้โชคดีตัวจริงที่ควรเป็นเจ้าของช่อดอกไม้นี้อีกครั้ง

ทว่าเชอกลับหายไปเสียแล้ว...

ชายหนุ่มเลิกคิวโนยๆ เมื่อเห็นรองเท้าสันสูงสีชมพูหวานที่หล่นอยู่บนพื้นเบื้องหน้า ก่อนจะเห็นหลังไวๆ ของครูบางคนที่กำลังเดินกระโหยกกระ夷กตรงไปทางขวาของตัวเอง แม้จะเห็นแค่ด้านหลัง แต่เขาก็จำได้ทันทีว่าอีกฝ่ายคือหญิงสาวหน้าหวานที่ทำให้เขาต้องอับอายต่อหน้าคนเป็นร้อยนั่นเอง

ร่างสูงก้มลงเก็บรองเท้าของอีกฝ่าย ตั้งใจจะวิ่งตามไปคืน ทว่าหล่อนกลับก้าวเข้าไปนั่งในรถของตัวเองก่อนจะขับออกไปอย่างรวดเร็ว

“ให้ตายลิ...” ชายหนุ่มพึ่มพำ เชือคิดว่าตัวเองเป็นชนเดօเรลล่าหรือยังไง ถึงได้ทิ้งรองเท้าแก้วไว้แบบนี้ หวังว่าเขาก็ไม่ต้องสวมบทเป็นเจ้าชายเอกสารองเท้าไปคืนให้เธอหกรอกันนะ

ณ จังหวัดอย่างราوا ก่อนที่เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์จะดังขึ้น เมื่อเห็นว่าเป็นครูกีริบกดรับในทันที

“ผมได้ข้อมูลที่คุณต้องการมาแล้ว ผู้หญิงคนนี้นัยังอยู่ที่ไทย ไม่ได้หนีไปต่างประเทศอย่างที่พวกราคาดิ อีกสองนาทีรายละเอียดเหตุการณ์ทั้งหมดและประวัติล้วนตัวของเธอจะเข้าไปอยู่ในอีเมลของคุณ ถ้าตรวจสอบข้อมูลเสร็จแล้ว ก็อย่าลืมโอนล่วงที่เหลือมาให้ผมนะครับ”

“ตกลง” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ ก่อนจะกดวางสาย และรับก้าวเข้าไปนั่งในรถของตัวเอง เขาย้อนชื่อดอกลิลี่และรองเท้าสันสูงไปไว้ด้านหลัง และหยิบแล้วปอปตุงที่นั่งข้างคนขับมาเซ็กอีเมลซึ่งส่งมาจากนักลึบเอกสารที่ตัวเองจ้าง หัวใจเต้นระรัวเมื่อได้เห็นข้อมูลของครูบางคนที่เข้าตามหาตัวมาตลอดหลายปี

ดร. จิรันธุ์ รัตนเรืองรอง

นักนิติวิทยาศาสตร์ระดับชำนาญการ องค์กรนิติวิทยาศาสตร์

“องค์กรนิติวิทยาศาสตร์...” ชายหนุ่มพึ่มพำ ก่อนจะกดเลื่อนเพื่ออ่านรายละเอียดในหน้าต่อไป

องค์กรนิติวิทยาศาสตร์ หรือ The Organization of Forensic

Science เรียกย่อๆ ว่า OFS คือหน่วยงานพิเศษที่ก่อตั้งขึ้นโดยกระทรวง ยุติธรรม ดำเนินการร่วมกับเจ้าหน้าที่สืบสวน ทั้งตรวจสอบและอัยการในการตรวจพิสูจน์หลักฐานด้านวิทยาศาสตร์และการแพทย์เพื่อดำเนินคดี แม้จะเป็นองค์กรที่ขึ้นตรงกับรัฐบาล แต่ก็ได้รับการตรวจประเมินด้านความโปร่งใส และจริยธรรมในการดำเนินงานโดยหน่วยงานภายนอกอยู่ทุกปี

ณัฐร์มั่มริมฝีปาก ไม่อยากเชื่อว่าเบะแสสำคัญของเขายังอยู่ใกล้ตัว กว่าที่คิด ชายหนุ่มรีบกดดูรูปที่แนบมาในอีเมล และทันทีที่เห็นใบหน้าของผู้หญิงที่อยู่ในภาพชุดๆ หัวใจของเขารถึงเมื่อันจะหยุดเต้นแล้วเสียอย่างนั้น ให้ตายลิ...นีมันซักจะบังเอิญเกินไปแล้ว ชนิดเครลล่าที่ทึ่งทั้งท้องเท้าแก้วและช้อดอกไม้ไว้แบบนั้น คือผู้หญิงที่เข้าตามหาตัวมาตลอดหลายปีนี้เอง...

รองศาสตราจารย์นายแพทย์พิเชษฐ์ อัครดิเรกภูมิของสถาปัตย์ฯ ในชุดราตรีเข้ารูปลีคิริมเบจที่อยู่ตรงหน้าอย่างตื่นเต้นลึ้ง ก่อนจะเลื่อนสายตา มาหยุดอยู่ที่ร่องเท้าและลายเปิดที่เท้าของอีกฝ่าย ไดรจะไปคิดว่าลูกน้อง มือ奩มังของเขายังใส่ชุดแบบนี้มาที่เกิดเหตุ อีกทั้งยังสามารถเท้าแตะลายมุ้งมิ้งที่ไม่เข้ากันมาเสียด้วย

“ใส่รองเท้าลั้นสูงแล้ววิ่งไม่ถ�นัดนะค่ะ” หญิงสาวอ้อมแอ้มตอบพลาสติกเหลยส์ให้รุ่นพี่ที่มองเธออย่างนึกขำ

“เชี่ย! โคราเวนี่!”

“พี่จีเองหรือ! ผีเข้าหรือไงถึงลูกมาแต่ตัวแบบนี้”

จิรันัฐบพหัวอธิป ก่อนจะหันไปค้อนให้ภรรยาอย่างหมั่นไส ทั้งสองหนุ่ม คือเพื่อนร่วมงานจอมกวนประสาทของเธอ รวมทั้งนายแพทย์พิเชษฐ์ที่กำลังยืนกางลั้นขำอยู่ในห้องนี้ด้วย

“ว่าแต่แกจะเก็บหลักฐานทั้งชุดนี้เหรอ”

“เดียวใส่ชุดป้องกันก็ไม่เป็นไรแล้วค่ะ ชุดไม่ใช่ปัญหาในการทำงาน

ของจิตอยู่แล้ว”

พิเชษฐ์ถ่ายหน้าทั้งที่ยิ้ม ก่อนจะบอกให้อธิปและภรรยาไปพยิบอุปกรณ์ที่หลังรถ หลังจากที่ทีมพิสูจน์หลักฐานจากการนิติวิทยาศาสตร์เปลี่ยนชุดเครื่องร้อยแล้ว ก็พาันเดินเข้าบ้านเดี่ยวตรงหน้าซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุ

“สวัสดีครับทุกท่าน เข้ามาข้างในได้เลยครับ”

พิเชษฐ์พยักหน้ารับการทักทายของร้อยตำรวจตรีพิรุษ เจ้าหน้าที่สืบสวนจากสำนักงานตำรวจนแห่งชาติ ก่อนที่ทีมนักนิติวิทยาศาสตร์ทั้งสี่คน จะร้าวเข้าไปด้านใน จิรณัฐมองไปรอบๆ สถานที่เกิดเหตุอย่างพิจารณา แม้จะเป็นบ้านเดี่ยวที่มีพื้นที่หน้าบ้าน ทว่ากลับไม่มีดอกไม้หรือต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว

“เป็นบ้านที่ดูไร้วิศวกรรมเหลือเกิน...

ร่างบางมองไปที่ข้างบ้านของผู้ตาย ก็เห็นว่าบ้านทั้งสองหลังที่ข้างบ้านอยู่เต็มไปด้วยต้นไม้และดอกไม้นานาชนิด โดยเฉพาะบ้านทางซ้ายที่ตกแต่งอย่างสวยงามราวกับสวนแห่งเอเดนเลย์ทีเดียว

“ดูท่าบ้านโน่นจะชอบต้นไม้มากันนะ ดูสิ มีแต่พันธุ์ไม้หายาก หั้งนั้น”

ทันใดนั้นพยักหน้าเห็นด้วยกับภรรยา ก่อนจะร้าวเข้าไปด้านใน แล้วตรงไปที่ห้องลับนั่งสวดมนต์แผ่เมตตาให้คพภูวงัยกลางคนที่นอนค่าว่าน้ำอยู่บนพื้นห้องโต๊ะกินข้าว เมื่อจะทำงานอยู่ที่องค์การนิติวิทยาศาสตร์มานานถึงห้าปี และอยู่ในวงการนี้มาเกือบแปดปีบ้างแต่เรียนปริญญาโท แต่เชอโก้มีแค่ชินกับการที่ต้องเจอว่างของผู้เสียชีวิตที่มีการตายโดยผิดธรรมชาติ^๑ เช่นนี้

“สอบถามจากคุณราณี เพื่อนบ้านที่เป็นคนโกร. แจ้งตำรวจ ทราบว่าผู้ตายซึ่งอ่อน懦 อายุหกสิบปีครับ อาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้กับลูกชายแค่สองคน

^๑ การเสียชีวิตโดยผิดธรรมชาติ ได้แก่ (๑) ฆ่าตัวตาย (๒) ถูกผู้อื่นทำให้ตาย (๓) ถูกลั่นทว่าร้ายตาย (๔) ตายโดยอุบัติเหตุ (๕) ตายโดยยังมีปรภาพญ่าเหตุ ซึ่งจะต้องได้รับการชันสูตรพิสิคฟโดยแพทย์นิติเวช เพื่อยืนยันสาเหตุการตาย

สามีของเธอเสียชีวิตตั้งแต่ลูกชายอายุแค่สิบขวบ ลูกชายซึ่งอ่อนดีเทพเดินทางไปทำงานที่ต่างจังหวัดตั้งแต่อายุตีนก่อน ปกติคุณอนงค์จะออกมากتابูตระที่หน้าบ้านทุกเช้า แต่คุณราณีเห็นว่าวันนี้เชื่อมไม่ออกมา ก็เลยมากดออดเรียกก่อนจะเห็นผ่านหน้าต่างว่าผู้ชายนอนอยู่ที่พื้น จึงโทร. แจ้งตำรวจตอนประมาณแปดโมง พวกราดีดว่าผู้ชายล้มดุดล้มศีรษะกระแทกเข้ากับโต๊ะ และเสียชีวิตเนื่องจากเลือดมากครับ"

จิรันฉลุสำราญบริเวณรอบๆ ศพและเห็นว่า นอกจากจะพบกองเลือดที่พื้นแล้ว ก็ยังมีคราบเลือดอยู่บ่นโน่นอย่างตัวย แลเห็นใจเหตุการนี้เป็นการตายโดยผิดธรรมชาติ จึงต้องรอผลการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุและการชันสูตรพลิกศพจากทีมนิติเวช จึงจะสรุปผลและส่งสำนวนคดีให้อัยการได้

“ไม่มีร่องรอยการจัดแสงหรือการบุกรุกจากคนภายนอกใช่ไหมคะ”

“ไม่มีครับ ผู้ชายอาคัยอยู่ในบ้านแค่คืนเดียว”

“แล้วได้ดูภาพจากกล้องวงจรปิดที่หน้าบ้านหรือยังคะ”

“กล้องเสียครับ ส่วนที่ติดอยู่ตามที่ตั้งๆ ในหมู่บ้านเป็นกล้องหลอกมีแค่กล้องวงจรปิดที่อยู่ตรงทางเข้าหมู่บ้านเท่านั้นที่ใช้งานได้ แต่โซคร้ายที่ในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา กล้องตัวนั้นเสีย เราเลยไม่ได้ภาพจากกล้องวงจรปิดในวันเกิดเหตุเลยครับ”

หญิงสาวพยายามหันรับคำตอบของพี่ระ ก่อนจะเดินไปยังบริเวณโต๊ะกินข้าว มองคราบผู้ที่เบาะตามมุมโต๊ะอย่างพิจารณา จากนั้นจึงตรวจสอบรอยแผลที่หน้าผากของผู้เสียชีวิตอีกครั้ง

“กล้ามเนื้อแข็งไม่ทั่วตัว ห้องน้อยเริ่มมีลักษณะ มีกลิ่นเล็กน้อย” พิเชษฐ์พูดพลาบแต่ไปตามผิวหนังของศพ ขณะที่ภูริจดข้อมูลลงในสมุดรายงานตามที่หัวหน้าบอก ส่วนอธิบลีถ่ายรูปสภาพศพตามคำสั่งของนายแพทย์หนุ่ม

“จีก็บัวอย่างวัสดุที่ใช้ทำโต๊ะไปแล้วค่ะ ถ้าตรวจองค์ประกอบเทียบ

กับสารที่พูปในตัวอย่างเลือดที่แผลงของผู้ตายก็儈ะบอกว่า “เรื่องนี้”

พิเชษฐ์พยักหน้ารับ ก่อนที่จรินัฐจะผละไปสำรวจบริเวณอื่นๆ ภายในบ้าน ดูจากการจัดวางข้าวของและสภาพโดยรอบแล้ว บอกชัดว่าผู้ตายเป็นคนรักภรรยาและมีระเบียบมากที่เดียว

ร่างบางเดินเข้าไปในห้องนอนของอดิเทพ ก่อนเชօจะหยุดมองรูปครอบครัวที่วางอยู่บนหัวเตียง หญิงสาวที่กำลังส่งยิ่มกว้างมาให้จากในรูป คือองค์ไม่ผิดแน่ ข้างกายของอีกฝ่ายมีชายหนุ่มและเด็กชายหน้าตาন่ารักยืนอยู่ด้วย ขณะที่ภาพถัดๆ ไปเป็นรูปของผู้ตายและลูกชายในช่วงเวลาสำคัญๆ ต่างๆ

จรินัฐมองคนในรูปด้วยสายตาที่หม่นลง การที่หญิงวัยกลางคนสูญเสียสามีซึ่งเป็นเสาหลักของบ้านตั้งแต่ลูกอายุแค่สิบขวบคงทำให้เธอรู้สึกโศกเศร้าไม่น้อย คงไม่ง่ายเลยที่จะต้องเลี้ยงลูกชายโดยลำพังแบบนี้

“ลูกชายของผู้ตายไปต่างจังหวัดตั้งแต่อาทิตย์ก่อนแล้วใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ คุณอดิเทพทำงานเป็นอาจารย์มหาลัย เดินทางไปลัมมนาทีต่างจังหวัดหลายวันแล้วครับ”

เป็นคำตอบที่ทำให้คิวเรียขามาดมุนอย่างไม่เข้าใจ ข้าวของภายในห้องของอดิเทพถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ แม้แต่เสื้อผ้าที่เตรียมไว้ซักก็ยังถูกพับอย่างเรียบง่ายอยู่ในตระกร้า มีเพียงหมอนและผ้าห่มเท่านั้นที่วางกองเละเทะอยู่บนเตียง เธอดึงปลอกหมอนและผ้าห่มมายังเก็บตัวอย่าง ก่อนที่ร่าง瘦ของโครงบางคนจะก้าวมาหา

“สวัสดีค่ะพี่ที”

หญิงสาวพนมมือไหว้ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า พากย์คืออ้ายการฝ่ายคดี อาญาที่ได้รับมอบหมายให้มาสืบสวนคดีที่มีการตายโดยผิดธรรมชาติ เธอและเขางานร่วมกันตรวจสอบไปแล้ว จึงสนิทสนมคุ้นเคยกันไม่น้อย

“ฉีดิว่ายังไงบ้าง”

“จี้รู้สึกว่ามีบางอย่างเปลกๆ ค่ะ คงต้องให้ทนายศาสตร์พิสูจน์ว่าจี

คิดถูก “เหมือน”

“นั่นสินะ ดีอี๊นเอไม่เคยโกรกอยู่แล้ว”

จิรันัยมรับคำพูดของอีกฝ่าย เมื่อจะไม่อยากเชื่อในสัญชาตญาณของตัวเอง แต่ถ้าดูจากสภาพศพและสถานที่เกิดเหตุแล้ว เชือว่าสิ่งกว่าคาดีนี้ไม่ใช่ อุบัติเหตุธรรมดานะ

ดูเหมือนเรื่องนี้จะมีอะไรไม่ชอบมาพากลเลียแล้ว...

รับอภัย...

๒

รองเท้าแก้ว

นัยน์ตาคู่สวยมองภาพบาดแผลของผู้เสียชีวิตที่ปราภูมิอยู่บ้านของโครงการเตอร์ ก่อนจะมองภาพถ่ายมุมโต๊ะ วันนี้ทางทีมนิติวิทยาศาสตร์ ประชุมร่วมกับทีมสืบสวน ซึ่งประกอบด้วยอัยการและเจ้าหน้าที่ตำรวจน้ำที่ดูแลคดี เพื่อสรุปผลการตรวจสอบวัตถุพยานและการชันสูตรพลิกศพ

ผลการชันสูตรพบว่ากระเพาะของคุณอนงค์มีรอยร้าว สมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง และมีเลือดออก เสียชีวิต เพราะเสียเลือดมาก ตามร่างกายไม่มีร่องรอยการบาดเจ็บอื่น นายแพทย์พิเชษฐ์อธิบายพร้อมกับเบิดรูปไปด้วย “ส่วนประวัติการรักษาและข้อมูลทางการแพทย์ของคุณอนงค์ระบุว่า เขายังคงประจำตัวคือความดันโลหิตสูงและโรคหัวใจ สิ่งที่แพ้คือการสูบบุหรี่”

“แพ้เกสต์ดอกก็ไม่เหรอค่ะ...”

สายตาทุกคู่ทุ่งไปที่จิณณ์สูชิงซึ่งจ้องข้อมูลตรงหน้าตามั่นกับพริบ ท่าทางของอีกฝ่ายทำให้อธิบดีกับภรรยาหันมาสนใจโดยอัตโนมัติ เพราะรู้ดีว่า ดร. จีกำลังจะกล้ายร่างเป็นแม่งดแห่งโอลิฟโลสแล้ว ทุกครั้งที่มีคดีเข้ามา หลง

สาวจัลวิเคราะห์ข้อมูลและจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหัว แล้วอธิบายให้พากษาฟังเป็นภาษาฯ รวมกับเห็นทุกอย่าง

ไม่รู้มันมาเป็นนักนิติวิทยาศาสตร์ทำไม ระดับนี้ไปเปิดสำนักดูดวงเถอะ

“เพรษแบบนี้ ภัยในบ้านของคุณอนาคตถึงไม่มีต้นไม้หรือดอกไม้แม้แต่ต้นเดียวสินะ...” จิราณัฐพุดกลางลูกจากเก้าอี้แล้วตรงไปที่จ่อไฟเจกเตอร์ “แต่น่าแปลกนะครับ เพรษผู้วิเคราะห์สารประกอบบนผ้าปูที่นอนของคุณอดิเทพบลละของเรานุของดอกไม้ที่ยังสดอยู่ ห้อง๗ ที่คุณอดิเทพไม่อวยบ้านมาเก็บอาทิตี้แล้ว”

“แสดงว่ามีใครบางคนเข้ามายังบ้าน แล้วมาอนที่เตียงของเขาระบุนะ”

ร่างบางพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของพากิ ก่อนจะอธิบายต่อ

“นอกจากนี้รอยแผลที่หน้าผากของผู้ชายก็ยังไม่พอดีกับมุมโต๊ะ แणยังไม่พบสารจำพวกทินเนอร์หรือยาหารที่เป็นวัสดุที่ใช้ทำโต๊ะด้วย แต่กลับพบสารจำพวกเมทิลเมติคริเลต^๒ ค่ะ ที่สำคัญคือปริมาณของเซโรโทนิน^๓ ในเลือดที่พบบนโต๊ะมีมากกว่าปริมาณยีสตามีน^๔ ด้วยค่ะ”

“หมายความว่ายังไงเหรอครับ” พิรathamอย่างไม่เข้าใจ บันหน้าเหมือนมีประโยชน์ ‘ภูมิทำอะไรนี่’ แบะหารอยู่กลางหน้าผาก แม้จะทำงานร่วมกับทีมนิติวิทยาศาสตร์ของโอลเฟอโลสมาก็อึดส่องปีเหลว แต่เขาก็ยังไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่พากันพูดกันอยู่ดี

“เมื่อมีบาดแผลเกิดขึ้น ระบบภูมิคุ้มกันจะหลังยีสตามีนและเซโรโทนิน

^๒ เมทิลเมติคริเลต เป็นมอนอเมอร์ที่ใช้สำหรับขั้นรูปทำอะคริลิก

^๓ เซโรโทนิน (Serotonin) เป็นสารที่ร่วงกายสร้างขึ้น มีคุณสมบัติเป็นทั้งสารสื่อประสาทและเป็น酵ื่องโน่น ทำหน้าที่คอยลส์ลัมภูมิระหว่างเซลล์ประสาทภายในสมอง และมีบทบาทสำคัญในการควบคุมอารมณ์ความรู้สึก

^๔ ยีสตามีน (Histamine) คือสารชนิดหนึ่งที่สร้างโดยระบบภูมิคุ้มกัน ช่วยกระตุ้นการหลั่งน้ำย่อย การขยายหลอดเลือด และทำให้ร่างกายเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อสารก่อภูมิแพ้

ในช่วงห้านาทีแรกที่เกิดแพลต์ และช่วงห้าถึงสิบนาทีนั้นบริมาณของยาสลบมีน ในเลือดจะมากกว่าเชโรโนนิน” จิรันัฐอธิบายพลาลงเขียนกระดาษไปด้วยเพื่อ ให้พิระและพาทีเห็นภาพ “แต่หลังจากสิบห้านาทีผ่านไป ปริมาณเชโรโนนิน จะถูกสร้างมากกว่ายาสลบมีน ดังนั้นเป็นไปได้ว่า ตัวอย่างเลือดที่พบบนพื้น มาจากเลือดที่ออกซึ่งแรงหังจากที่เกิดแพล ส่วนเลือดที่อยู่บนโต๊ะคือ เลือดที่ออกหังจากเกิดแพลแล้วสิบห้านาทีเป็นต้นไปค่ะ”

พอเห็นว่าพิระยังคงมีสีหนังงวยอยู่แบบนั้น จิรันัฐจึงเดินไปหยิบ หุ่นจำลองที่ตั้งอยู่ที่มุมห้อง แล้วลากมาไว้ด้วย

“จีสันนิชฐานว่าแบบนี้ค่ะ” ร่างบางอธิบายพลาหันด้านหน้าหุ่นข้าหา ตัวเอง “คนร้ายใช้อาวุธลังหารทุบไปที่ศีรษะของเหยื่อ หลังจากนั้นเหยื่อถูก ล้มลงบนพื้นแบบนี้ แต่ยังไม่เสียชีวิตในทันที ตอนนั้นระบบภูมิคุ้มกันสร้าง ยาสลบมีนและเชโรโนนินออกมาน โดยสร้างยาสลบมีนมากกว่า...”

หญิงสาวสาขิตโดยการใช้มือทุบไปที่หัวของหุ่นเต็มแรงจนหุ่นล้มลง กระแทกพื้น หลังจากนั้นก็จับร่างของหุ่นขึ้นมาแล้วกระแทกลงไปบนโต๊ะ อีกรอบ

“คนร้ายตกใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น พอดีสติกกิดจะทำปราบคดี โดยจับศีรษะของคุณเองคงรู้เรื่องที่มีแพลไปกระแทกโต๊ะกินข้าวอีกครั้ง เพื่อให้ดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุ เลือดที่พบบนโต๊ะจึงมีปริมาณเชโรโนนินมาก กวายาสลบมีน เพราะเป็นเลือดที่หล่อออกมาหลังเกิดแพลแล้วร้าวสิบห้านาที ถึงหนึ่งชั่วโมงค่ะ”

พิระพยักหน้าตามอย่างเข้าใจ ก่อนจะถามต่อ

“แล้วเวลาเสียชีวิตจริงล่ะครับ”

“คาดว่าก่อนที่ตำรวจเข้าไปพบศพรายสิบสี่ชั่วโมงครับ”

เสียงยือยาอย่างตื่นตะลึงดังขึ้นจากที่มีเสียงลับคำพูดของ นายแพทย์พิเชษฐ์ เพราะพากษาด้วยการณ์ว่าผู้ตายอาจเสียชีวิตก่อนพบศพ แค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น นั่นทำให้ต้องขยายขอบเขตของการสืบสวนมากขึ้น

ไปอีก

“คำให้การของพยานเป็นยังไงบ้างคระ”

“รปภ. บอกว่าในช่วงเกิดเหตุ ไม่มีคนแปลงหน้าเข้ามาในหมู่บ้านเลย ครับ ส่วนเพื่อนบ้านที่ผู้ตายสนิทสนมด้วยคือบ้านสองหลังนี้ บ้านด้านซ้าย อาศัยอยู่ด้วยกันสามคน คุณปราบและคุณราณีเป็นสามีภรรยา กัน มีลูกชาย หนึ่งคนชื่อคุณปรัชญา คืนวันเกิดเหตุสองสามีภรรยานอนหลับอยู่ในบ้าน ส่วนลูกชายกำลังเดินทางกลับจากต่างจังหวัด...” พีระอธิบายพลาซึ่งเป็นรูป ของพยานแต่ละคน “ส่วนบ้านทางขวา เจ้าของคือคุณอาทิตย์และคุณศศิน เป็นพี่น้องกัน วันเกิดเหตุทั้งคู่ไม่อยู่บ้านครับ”

คนฟังเม้มริมฝีปาก ถึงเคลนี้จะดูเหมือนเป็นคดีฆาตกรรม แต่พวກ เหอกันยังไม่พบความลับสังหาร รวมทั้งยังไม่เจอหลักฐานที่โยงไปถึงตัวคนร้าย ได้ ก่อนที่สายตาของจิรันฉัลจะสะดูดเข้ากับภาพถ่ายวัตถุพยานที่เชอเก็บได้ ในที่เกิดเหตุ ร่างบางหญิงบูรพาจากกระดาん แล้วยืนให้สماชิกในทีมดู พลาอธิบายไปด้วย

“นี่เป็นคดีไม่ใช่เจอใดเตียงห้องคุณอดิเทพค่ะ ทุกคนคงเห็นว่ามัน ยังสด เหมือนเพิ่งร่วงจากต้นได้ไม่นาน แต่คุณอดิเทพรู้ดีว่าเมื่อแฟ้ม ดอกไม้ ดันนั้นเข้าไม่เอาเข้ามาในบ้านแน่น จึงเป็นไปได้ว่าคนร้ายเข้ามายัง ห้องของคุณอดิเทพและผลทำมันหล่นไว้”

“แต่เมื่อจากจะบังเอิญติดมากับร่างกายหรือสัมภาระของคุณอนงค์ ตอนกลับมาจากการออกกี้ได้นี่ครับ”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ”

จิรันฉัลส่ายหน้ากับข้อสันนิษฐานของพีระ แ渭ตาของเชอทอแสงกล้า ไม่ต่างจากโคนนตอนไข่คดีแทนโนริ โคโกโร่

“วัตถุพยานชิ้นนี้มีความพิเศษอยู่ค่ะ เพราะมันคือดอกพลับพึงธาร ซึ่งเป็นดอกไม้หายากของไทยที่พบเฉพาะที่จังหวัดระนองและพังงาเท่านั้น และคนที่เพิ่งกลับมาจากการพังงานคือคนคนนี้...”

อธิบกับภรรยาอีกคน ขณะที่พิธีแต่งงานนั้นในหันที เพราคนร้ายดันกล้ายเป็นคนที่พากาเนกไม่ถึง

“แต่คืนนั้นกิดเหตุข้ามอยู่บ้านนายครับ แรมเขายังมีตัวรถทั่วทั้รยืนยันขากลับด้วย”

หญิงสาวยิ้มอย่างมีเลคนัย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พากเชอเจอคดีที่ผู้ต้องสงสัยมีหลักฐานที่อยู่ชัดเจนแบบนี้ และแน่นอนว่าหน้าที่ขององค์การนิติ-วิทยาศาสตร์คือการตามหาความจริง

“ถ้าอย่างนั้นเราคงต้องไปทางหลักฐานเพิ่มเติมจากเขาแล้วละจะ”

จิรันัจกดโทรศัพท์โทร. ให้ครับางคน สีหน้าเครื่องเครียดราวกับกำลังวิเคราะห์คดีสำคัญ อีกไม่ถึงชั่วโมงเชอต้องออกไปตรวจสอบวัตถุพยานเพิ่มเติมที่บ้านของผู้ต้องสงสัย ตอนนี้จึงเป็นเวลาที่โทรศัพท์หายเพื่อนเพื่อขอความช่วยเหลือได้

“เป็นไงมั่งแก เจอบะ”

“ไม่เจอลายแก แน่ใจนะว่าทึ้งไว้ที่ลานจอดรถจริงๆ”

“อือ จำแม่นเลยว่าอยู่ไม่ไกลจากประตูทางออก” ร่างบางตอบคนปลายสายเลียนเกร้า เมื่อคิดว่าความหวังที่จะได้ร้องเท้าราคาแพงญี่กลับคืนมาคงเป็นศูนย์ หลังโคนหัวหน้าโทร. ตามให้ไปเก็บวัตถุพยานเมื่อวันก่อน เชอกรึว่าอกมาจากการแต่งของเพื่อนในหันที แต่ดันสะดุดล้มแล้วทำร่องเท้าหลุดกระเด็นไปไกล พ้อจะวิงกลับไปเก็บก็โคนคนปลายดูเพระมัวแต่ชักชา จิรันัจฉะเลยตัดสินใจทิ้งรองเท้าข้างนั้นเอาไว้ แล้วรีบขับรถออกไปทันที

“โอเค เดี๋ยวฉันลองหาอีกทีละกัน”

“ถ้าไม่เจอก็ไม่เป็นไรนะแก ขอบคุณมากเลย”

หญิงสาวด่าวงสาย หันใดนั้นก็จะก้มเนื้อเห็นร่างสูงของครูบางคนที่หน้าอาคาร ใบหน้ารูปสลักษของอีกฝ่ายยังคงไว้อารมณ์ไม่ต่างจากครั้งก่อนที่พับกัน ดวงตาสีเข้มเบิกกว้างเล็กน้อยราวกับดีใจที่เห็นเชอ ก่อนที่เขาจะ

ก้าวยาวๆ มาหยุดตรงหน้า

“คุณอยู่ที่นี่จริงๆ ด้วย”

“คุณวีคหนหน้าใส หัวใจน้องพี่ขอจด...”

ณัฐวีร์แม่ปากอย่างชัดใจกับคำเรียกขนาดที่ได้ยิน ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะ
จำสโลแกนที่เขาระบุไว้ในงานแต่งของเพื่อนได้อยู่อีก ชายหนุ่มทำเป็น
หายบของอกมาจากถุงกระดาษ โดยไม่สนใจรอยยิ้มล้อเลียนของหญิงสาว
แล้วพูดเลียงเรียบ

“ผมหารองเท้ามาคืนคุณ”

จิรันณูเบิกตากว้าง ไม่คิดว่าคนที่เก็บรองเท้าของเธอไว้จะเป็นชาย
หนุ่มคนเดียวที่เธอจดเยี่ยดซ่ออดอกไม้เจ้าสาวให้เขามีอีกวันก่อน แต่มี
ณัฐวีร์ยังลงทุนเอามาคืนให้เธอด้วยตัวเองอีก

“รับไปสิครับ”

“เอ่อ...ขอบคุณค่ะ” ร่างบางรับยืนมือไปรับ “คุณเก็บรองเท้าไว้เดี๋ยว
คง เลี้ยวคุณนู้ดียังไงคงจะอ้ายที่นี่”

“เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก แล้วผมก็เอาอันนี้มาคืนคุณด้วย”

จิรันณูชะงักเมื่ออีกฝ่ายยื่นอะไหล่มาให้ มันคือซ่ออดอกลิลลี่สี
ขาวที่เธอและเขารับได้พร้อมกันในงานแต่งเมื่อวันก่อนนั้นเอง แม้จะผ่าน
มาสองวันแล้ว แต่สภาพของดอกลิลลี่ก็ยังสวยสดร่ากวักบ้ายหนุ่มเก็บรักษา^๑
ไว้อย่างดี

“คุณเอามาให้ฉันทำไม่ค่ะ มันไม่ใช่ของฉันลักษณะอย”

“มันเป็นของคุณครับ คุณเป็นคนรับซ่ออดอกไม้นี่ได้”

ร่างบางมองสีหน้ากึ่งขอร้องกึ่งบังคับของอีกฝ่ายก่อนจะตัดสินใจรับ
ซ่ออดอกลิลลี่มา

บอกตามตรงว่าบรรยายการคืนตอนนี้ทำให้จิรันณูรู้สึกขันลูกไม่น้อย
ได้แต่หวังว่าจะไม่มีใครมาเห็นว่าเธอได้รับซ่ออดอกไม้จากชายหนุ่ม เพราะคง
ได้มีคนเอาไปลือกันเสียๆ หายๆ สามวันเจ็ดวันแน่ๆ

“คุณพอมีเวลาไหมครับ ผมมีเรื่องอยากคุยด้วยหน่อย”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

หญิงสาวเลิกคิวอย่างสงสัยเมื่อเห็นว่าณัฐวีร์มองไปรอบๆ ด้วยความระเเวดร่วง พอดีน้ำไม่มีใครอยู่雯นี้แล้ว เข้าก็ตามต่อเลี้ยงนิ่ง

“คุณจำคิดนักศึกษาหญิงที่ถูกแทงเจ็บแผลเมื่อห้าปีก่อนได้ไหม”

เป็นคำถามที่ทำให้เวลาของจิรันัฐให้วุ่น ขณะที่รีมฝีปากหยักได้รูปมึมเป็นเส้นตรง ภาพร่างกายที่เปลี่ยนชุดไปด้วยเลือด และบาดแผลนกรั้ว เกือบลิบแพลงของเหยื่อที่เป็นเพียงนักศึกษาชายเวบเข้ามาในหัว

การลงมืออย่างโหดเหี้ยมของคนร้ายสร้างความตื่นตะลึงให้ทุกคนไม่เงินแม้แต่แพทย์นิติเวชที่ทำหน้าที่ชันสูตรพลิกศพ เมื่อตอนนี้จะจับตัวคนร้ายได้แล้ว แต่คดีนี้ก็ยังอยู่ในความทรงจำของครุฑายคน

รวมทั้งเธอด้วย...

“คุณ...คุณต้องการอะไรคะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามคุมให้ปกติ เมื่อตอนนี้หัวใจจะเต้นกระหน่ำอย่างรวดหัวบั่นก็ตาม

ปฏิกริยาตอบสนองของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มลอบยิ่มที่มุ่งปากอย่างพอดี ก่อนจะพูดต่อ

“ผมว่าเราราบุห้ามที่เรียบๆ คุยกันดีไหมครับ”

ร่างบางมองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามพร้อมด้วยสีหน้าเคร่งชรีม อาชีพที่ทำอยู่ทำให้จิรันัฐไม่ค่อยได้สนใจกับคนแปลกหน้าเท่าไหร่นัก เธอมักจะอยู่ในห้องเล็บเพื่อวิเคราะห์วัตถุพยาน หรือไม่ก็เป็นลูกมือช่วยพิเชษฐ์ชันสูตร-พลิกศพ การต้องมานั่งมองสีหน้าที่เดามีอกว่ากำลังคิดอะไรอยู่ของณัฐวีร์ จึงสร้างความอึดอัดใจให้เธอไม่น้อย

“เรื่องคดีแทงนักศึกษาหญิงเมื่อห้าปีก่อน...” ชายหนุ่มเกรินเลียงเรียบ “ผมได้ยินมาว่าคุณมีส่วนช่วยในการชันสูตรศพและตรวจสอบหลักฐาน...”

จิรันัฐเลิกคิว ไม่เข้าใจว่าทำไมคนตรงหน้าถึงพูดเรื่องนี้ ทั้งที่เวลา

ผ่านมานานขนาดนี้แล้วแท้ๆ เข้าจะชุดเรื่องเก่าๆ มาพูดให้ได้อะไรขึ้นมา
“ทำไม่ถูก ถึงพูdreื่องนี้ คุณต้องการอะไรกันแน่”
“ผมต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

หญิงสาวมองคนตรงหน้านิ่ง คิดเห็นนักศึกษาหญิงที่เชื่อโน้มน้าวว่าเมื่อ
ห้าปีก่อนเป็นคดีละเทือนขั้นที่ลงข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ คดี
นี้ถูกกำหนดให้เป็นคดีพิเศษที่มีตำรวจและอัยการจากหลายหน่วยงานมา¹
ช่วยกันสืบสวน ก่อนจะพบว่าคนร้ายก็คือนายทัตเทพ ขาวผ่อง อดีตกาตกร
ต่อเนื่องที่ก่อเหตุฆ่าชั่วชั่นหนึ่งชีวิญสาวสองคน และเพิ่งออกจากเรือนจำมาได้
ไม่นาน

การก่อคดีซ้ำของทัตเทพสร้างความโกรธแค้นให้ประชาชน พากเข้า
ตั้งค่าตามเกี่ยวกับโทษของผู้กระทำความผิดที่ตัดสินโดยกระบวนการยุติธรรม
นักวิชาการหลายคนมองว่าความเห็นว่า กว่าหมายไทยควรเพิ่มบทลงโทษ
สำหรับนักโทษคดีฆ่าชั่วชั่น บางคนสนับสนุนให้มีการประหารชีวิต เพื่อ²
ไม่ให้คนพวนนี้ออกมากำราบคนอื่นได้อีก

แม้ในรายงานการชันสูตรผลิกพิจารณาแล้วว่าทัตเทพไม่ได้ชั่วชั่นแต่
แต่สภาพคนของนักวิชาการที่ถูกแต่งถึงเจิดแผลแล้วถูกนำไปทิ้งไว้ในป่าร้างก็
สร้างความเห็นว่าประชาชนไม่น้อย หลังจากที่ทัตเทพจำคุกไปได้สองปี เขาก็หัวใจหายเสียชีวิตในเรือนจำ เป็นอันปิดจากสุดท้ายของมาตรการใจโหดที่
ไม่ว่าใครก็ขยาดที่จะพูดถึง

“ผมไม่เชื่อว่าทัตเทพคือคนร้าย”
“ทำไมคุณมั่นใจนัก แรมคดีนี้ก็ปิดไปแล้วด้วย คุณจะรื้อฟื้นให้ได้
อะไรขึ้นมา”

“แต่ทัตเทพเคยบอกผมว่ามันไม่ใช่ฆาตกร”
“ไม่มีฆาตกรที่ไหนยอมรับว่าตัวเองผิดหรอก ดีเอ็นเอของทัตเทพอยู่
บนร่างกายของคพ นิติวิทยาศาสตร์ไม่เคยโกหกอยู่แล้ว”
“คุณก็รู้ว่าผลการสืบสวนครั้งนั้นมีบางอย่างผิดปกติ ตอนนั้นมีการ

ปลอมแปลงวัตถุพยาน แणมยังมีการแก้ไขรายงานการชันสูตรคพ คุณเองก็เคยทะเลาะกับอาจารย์หมออเริงนี้"

เจ้าของนัยน์ตาคุณสวยมองอึ้งฝ่ายด้วยเวลาตื่นตะลึง ณัฐวีร์รัชลึกขานดินี้ได้ยังไง เขาไม่ใช่เจ้าหน้าที่สืบสวนหรือคนในวงการนิติวิทยาศาสตร์ที่รับผิดชอบคดีนี้ด้วยซ้ำ

แล้วเขากล้าดียังไงถึงมาสืบเรื่องของเรอ

"นี่คุณสืบมาหมดทุกอย่างเลยล่ะ" จิรันัฐพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา เมื่อหัวปีก่อน หญิงสาวเป็นเพียงนักศึกษาปริญญาโทภาควิชาคหกรรมวิทยาศาสตร์ที่ได้รับคำสั่งจากอาจารย์หมออให้เข้ามาช่วยตรวจสอบคดีนี้ แน่นอนว่าจิรันัฐต้องมากที่อาจารย์ให้โอกาส แม้ตัวเธอในตอนนั้นจะยังเป็นเพียงนักศึกษา เชอค้นพบความผิดปกติหลายอย่างบนร่างกายของคพและจากวัตถุพยานที่ทางตำรวจส่งมาให้ จึงเขียนทุกอย่างลงไว้ในรายงาน

ทว่าสุดท้ายแล้วอัยการกลับใช้ผลการสืบสวนของนักนิติวิทยาศาสตร์จากอีกทีม ซึ่งเนื้อหาในรายงานตัดข้อสงสัยที่เธอและรุ่นพี่เขียนไว้ออกไปจนหมด และระบุเพียงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวใจเดียวเท่านั้น

"ทำไมอาจารย์ถึงยอมให้ทำرواจให้รายงานจากอีกทีมแทนล่ะคะ พวกร้าวไม่ได้ชันสูตรคพด้วยซ้ำ"

'เป็นคำสั่งของเบื้องบน คุณอยู่เงียบๆ จะดีกว่า'

'แต่พวกรเข้าตัดข้อสงสัยของเราวอกไป แบบนี้ผลการสืบสวนอาจผิดพลาดได้แน่นะคะ'

'มันจบแล้วจี พวกรเราทำอะไรไม่ได้ คุณรีบกลับไปเถอะ อย่าให้พวกรเข้าเห็นว่าคุณอยู่กับผม'

เจ้าของร่างบางหลับตาลงอย่างอ่อนล้า ยามนี้ก็ถึงบทสนทนาระหว่างทั้งสองกับอาจารย์ที่ปรึกษาเมื่อหัวปีก่อน ตอนนั้นเธอเคยหักทั้งเรื่องนี้กับหัวพี่ในทีมและอาจารย์หมอนิติเวช ทว่ากลับไม่มีครสันใจเลยแม้แต่น้อย ทุกคนดูหวานใจกลัวจะໄร่บางอย่าง...

จิรันฉัตร์ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาหากลเกี่ยวกับคดีนี้ เพราะหลังจากปิดคดี อาจารย์ที่ปรึกษาของเชอโก้ย้ายไปอยู่ต่างประเทศ ส่วนนักนิติวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องก็ลาออกจากกองพิสูจน์หลักฐาน และหายตัวไปอย่างไร่ร่องรอย หลังจากนั้นเชอโก้ติดต่อพวากเข้าไม่ได้อีกเลย

“คุณรู้ดีที่สุดว่าความจริงคืออะไร” ณัฐวีร์พูดกลางจ้องอีกฝ่ายทั้งสีหน้าเย็นชา ดร. จิรันฉัตร์รับแต่เรื่องรอง นักนิติวิทยาศาสตร์หญิงดาวรุ่งแห่งองค์การนิติวิทยาศาสตร์คือที่พึงสุดท้ายของเข้า เชอแมกอยู่เบื้องหลังการพิสูจน์หลักฐานในคดีสำคัญๆ อยู่เสมอ และพระความเร่งกาจในการวิเคราะห์ข้อมูลจนนำไปสู่บทสรุปของคดีนี้เอง จึงทำให้เธอได้รับฉายาว่าแม่ดเด่งโอเพฟอลส์

ใครจะไปคิดว่าเชอคนนี้จะเป็นผู้หญิงคนเดียวกับนักศึกษาปริญญาโทภาควิชานิติวิทยาศาสตร์ที่เข้าตามหาตัวมาตลอดหลายปี และเป็นคนที่เห็นผลการซั้นสูตรพลิกศพและการตรวจสอบวัตถุพยานครั้งแรกในคดีของณัฐวีร์ฯ

“คุณต้องการอะไรกันแน่ เรื่องนี้เกี่ยวข้องอะไรกับคุณ”

“นักศึกษาหญิงคนนี้คือน้องสาวแท้ๆ ของผม”

เป็นคำตอบที่ทำให้มึนเมาหักใจได้รูปถั้นระริบ ขณะที่ความรู้สึกหวาดหวั่นไหลเรียนไปทั่วร่าง เชอไม่เคยคิดเลยว่าคดีจะเป็นขวัญที่ทำให้เชอหาดกลัวการซั้นสูตรพลิกศพไปพักหนึ่งจะกลับมาทำให้เลือดในกายเย็นเฉียบอีกรั้ง

แล้วเชอกไม่่อยากเข้าไปยุ่งกับคดีนั้นอีกแล้ว...

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ในทีมนิติวิทยาศาสตร์ ในรายงานการซั้นสูตรไม่มีชื่อฉันด้วยซ้ำ”

“คุณเป็นคนเดียวกากที่มั่นที่มานานค่ะ...”

จิรันฉัตร์มึนเมาหักใจมองรูปพิล์มที่อีกฝ่ายยื่นมาตรงหน้า ไม่คิดเลยว่าจะมีภาพที่เชอไปเคารพคนพักศึกษาคนนั้น แม้จะเห็นเพียงเล็กหน้า

ด้านข้างก็ตาม

“ตอนนี้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก้าวหน้ากว่าสมัยนี้มาก ผมเชื่อว่าเราจะหาหลักฐานใหม่มาพิสูจน์ได้ว่าคนร้ายตัวจริงคือใคร”

“ถ้าจะรื้อคดีขึ้นมาสอบสวนใหม่ก็ต้องมีวัตถุพยานหรือหลักฐานอื่นเพิ่มเติม แต่เรื่องผ่านมาห้าปีแล้ว แฉ่งศพยังถูกเผาไปแล้วอีก แล้วจะหาหลักฐานเพิ่มเติมได้จากที่ไหนล่ะ”

“ถ้าคุณยอมรับงานนี้ ผมจะให้เงินคุณยี่สิบล้าน”

จิรันัฐแค่นนี้เลียงหัวเราะอย่างเย็นชา นี่เขาคิดว่าตัวเองเป็นโกรธึงคิดจะเอาเงินฟ้าดหัวเธอแบบนี้ มีเงินก็ใช่ว่าจะได้ทุกอย่างที่ต้องการ ถ้าเรื่องมันง่ายอย่างที่ปากพูด ป่านนี้คนร้ายในคดีอื่นก็คงจับไปหมดแล้ว คงไม่มีคดีที่ปิดไม่ได้เกลื่อนสำนักงานอัยการแบบทุกวันนี้หรอก

“ทำไม่ล่ะ คิดว่ามันน้อยไปเหรอ”

“คุณคิดว่าฉันหน้าเงินนักหรือไง” หญิงสาวโต้กลับเลียงเรียบ “ฉันรายงานทุกอย่างไปแล้ว ในเมื่อพวากษาไม่เชื่อผลการพิสูจน์หลักฐาน ฉันก็ทำอะไรไม่ได้”

“คุณกล้าเรียกตัวเองว่าหนักนิติวิทยาศาสตร์ได้ยังไง ในเมื่อคุณปล่อยให้ฆาตกรตัวจริงลอยหลวงอยู่แบบนี้ ตอนนี้คุณผิดยังไม่ได้ชัดใช้กรรมเลยด้วยซ้ำ”

“แล้วฉันจะไปทำอะไรได้ล่ะ ในเมื่อโลกมันเป็นแบบนี้”

“โลกเป็นแบบนี้ เพราะคุณยอมให้มันเป็นต่างหากครับ”

ร่างบางกัดริมฝีปากก่อนจะลุกขึ้นยืน ยอมรับว่าคำพูดของณัฐวีร์แหงใจดีจันเรือซักจะโมโหรึ่นมาแล้วเหมือนกัน ขึ้นยังนั่งประชามกันอยู่ต่อไป เธอคงได้หมดความอดทนแล้วซัดหมัดใส่หน้าเขานะ”

“คุณเลี้ยวเวลาแล้วละที่มาหาฉัน เพราะฉันคงช่วยอะไรคุณไม่ได้”

ดวงตาคู่สวยจับจ้องเวลา โกรธเกรี้ยวของคนตรงหน้านิ่ง ไม่คิดมาก่อนเลยว่าเธอจะกลับมาเจออีกฝ่ายอีกรึปั้นในสถานการณ์แบบนี้ จิรันัฐ

เชื่อว่าตัวเองเป็นคนควบคุมอารมณ์ได้มากตลอด แต่หลีวีร์เป็นผู้ชายคนแรกที่ทำลายความมั่นใจนั้นของเธอ ก่อนที่หญิงสาวจะเชิดหน้าขึ้นแล้วพูดต่อ เลี้ยงเรียบ

“ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับคุณแล้ว หวังว่าเราจะไม่ต้องมาเจอกันอีกนะ ค่ะ”

คำสอน

๓

เจ้ากรรมนายเวร

“อะไรกันครับ กับอีแคร์เจอดอกไม้ในห้องนอนของไอ้เทพ ถึงกับคิดว่าผมเป็นคนร้ายเลยเหรอ”

จิรันฉัมมองชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าอย่างพิจารณา ปรัชญาเป็นชายร่างสูง รูปร่างสมส่วน อายุราวสามสิบต้นๆ อาชีพของเขาก็คงปรับปรุงพัฒนาไปแล้ว เขายังคงเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการฟาร์มเพาะปลูกสูงในประเทศไทยและต่างประเทศ จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เขาจัดสวนหน้าบ้านได้ดงดังราวกับสวนในเดนแบบนี้

“เราทำตามหน้าที่ค่ะ กรุณานำให้ความร่วมมือด้วยนะค่ะ”

ปรัชญาและรอยยิ้มเย็นชา ก่อนจะก้าวเดินเข้ามาในบ้าน ภรรยาคนนี้ที่รักยิ่งให้ เล่าวิจัยอมให้พากເຮືອເຂົ້າໄປດ້ານໃນ

จิรันฉัมถึงกับซงก เมื่อเห็นโล่ร่างวัลนับลิบที่ตั้งหราอยู่บนหัวของหันที่ที่ก้าวเข้าไปในบ้าน ปรัชญาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเพาะพันธุ์ไม้ดอกจริงๆ เธอนี้ได้จากโล่ร่างวัลที่เขา gad มาจากหลักหลายเวทีแบบนี้ ดูท่าทางคงภูมิใจในความสามารถของตัวเองมาก ถึงได้อ้าโล่มาวางหาราให้แขกเห็นก่อนเป็นอันดับแรก

“เห็นว่าที่เข้าไปพังงา ก็เพราะได้รับรางวัลจากการประกวดไม่ต้องนานาชาติครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับคำอุทานพีระ ก่อนจะเดินไปหยุดหน้าชั้นวางถ้วยรางวัล และล้วงสายตาอ่านชื่อที่อยู่บนป้ายประกาศเกียรติคุณอย่างสนใจ เธอหันไปมองโกรท์ที่มีอีกมาด้านหลังอย่างในอินเทอร์เน็ต ไล่ๆ ข้อมูลอยู่ไม่นานก็พบสิ่งที่ตัวเองต้องการ

“อย่างที่คิดจริงด้วย...” ร่างบางพึ่มพำ ก่อนจะเดินไปหาผู้ต้องสงสัยแล้วถาม “โล่รางวัลที่ได้จากการนี้ คุณเอาไปเก็บไว้ที่ไหนหรือคะ”

หญิงสาวยืนโกรท์ให้อีกฝ่ายดูเบื้องซีด้านประภาดพันธุ์ไม่ต้องนานาชาติประจำปีนี้ ซึ่งแสดงภาพถ่ายของบริษัทอาบน้ำร่วมกับบันไดอ้อย แต่โล่ที่เขามาเพื่อได้รับมาจากการนี้กลับไม่ปรากฏอยู่บนชั้นวาง

“ผมคงลืมไว้ที่ไหนลักษณะครับ จำไม่ได้แล้วว่าตัวเองเอาไปเก็บไว้ไหน”

อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แม้สีหน้าจะไม่แสดงอารมณ์ใดแต่เวลาทากลับให้รู้ว่ารากับคำถามของจิรันตั้นสั่นคลอนความรู้สึกของเขาระหว่างน้ำเสียง “ร่างวัลลสำคัญขนาดนั้น ลืมย่างๆ เลยหรือคะ”

“ผมมีถ้อยรางวัลยอดเยี่ยมเต็มไปหมด จะหายไปลักษันสองอันโดยที่ไม่รู้ ก็คงไม่แปลกละมั่งครับ”

หญิงสาวไม่ตอบรับอะไร ทว่าเวลาที่สั่นระริกของอีกฝ่ายก็ทำให้เชอเลิกคิวัน้อยๆ อย่างสนใจ สำหรับจิรันตั้นแล้ว คำพูดของคนอาจโกหกได้ แต่尼ติวิทยาศาสตร์ไม่เคยโกหก

และเชอต้องหาความจริงของคดีนี้ให้ได้แน่นอน!

หลังจากเก็บวัตถุพยานเรียบร้อย จิรันตั้น อธิป ภูริ และพีระก์พา กันออกมากจากบ้านของบริษัทฯ

“คันบ้านเข้าแล้วไม่มีอะไรที่ดูจะเป็นอาวุธสังหารได้เลยครับ หรือว่าเขาจะเอาไปทิ้งที่อื่นแล้ว” อธิปพูดทั้งสิ้นหนักใจ ก่อนที่พีระจะเสริมต่อ

“ผู้ตรวจสอบจากกล้องวงจรปิดตรงป้อมยามหน้าหมู่บ้านหลังวันเกิดเหตุ ปรับญาไม่ได้ออกไปไหนเลยครับ มีแค่ชาวบ้านกำลังกิจกรรมตอนเช้าเท่านั้นครับ”

“ผู้ชายคนนั้นนำสัมภาระ ถ้าไม่รีบจับกุม เขาอาจจะหนีออกนอกประเทศก็ได้นะครับ” ภรรยาแสดงความเห็นเบื้อง “ปกติผมไม่เชื่อสัญชาตญาณของตัวเอง แต่รู้สึกได้ว่าเขากำลังปิดบังอะไรบางอย่าง”

“แต่เรายังไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะออกหมายจับเขานะสิครับ”

อธิปกรณ์หายใจหอบงับคำพูดของพี่ระ ก่อนที่ทุกคนในทีมจะหันไปมองหญิงสาวที่ยังເຫດเอแต่เมื่อไปครอบฯ บ้านอย่างตั้งความหวัง

“แรมไม่ตายใช่ไหม อ้อฉี อมพะนำอะไรอยู่รึบดายออกมารายนะ”

“นันสิ พี่รู้แล้วใช่ไหมว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนี่แหล่ะ”

“ต้องยังอยู่กับเขาเน่ฯ หรือไม่ก็อยู่ในหมู่บ้านนี่แหล่ะ” จิรันัฐพิมพ์ ไม่สนใจสามหนุ่มที่ยังจ้องมองเรออย่างกัดดันไม่เลิก “พวกเราไปสำรวจบริเวณรอบฯ กันเถอะค่ะ เพื่อจะได้เบาะแสอะไรบ้าง”

สามหนุ่มพยักหน้ารับก่อนจะเดินตามหญิงสาวไปติดๆ โดยที่พี่ระ ไปขอให้ รปภ. ประจำหมู่บ้านมาช่วยอำนวยความสะดวกในการสำรวจบริเวณอี่นฯ ด้วย

“คุณปรับญาขอบมากวิ่งແган់นี่เหรอค่ะ”

“ใช่ครับ เข้ารอบบ้านมาช่วยอำนวยความสะดวกในการสำรวจบริเวณจะเจอเขายังไงบ่อยๆ”

จิรันัฐพยักหน้าก่อนจะมองไปทางคุระบายน้ำที่อยู่ท้ายซอย เจ้าของร่างบางไม่รอชาที่จะตรงไปสำรวจบริเวณดังกล่าว ก่อนจะเห็นว่าสภากู้นั้นเป็นระบบปิด ไม่มีทางระบายน้ำอื่น และมีตาข่ายดักขยะอยู่ที่ปลายอีกด้านซึ่งที่ผ่านตรงข้ามคุกกลับเป็นลานโล่งที่ไม่มีกีก้องวงจรปิด มีเพียงรถเก๋งคันหนึ่งจอดอยู่เท่านั้น

“คุณลุงพ่อจะทราบไปหมดค่ะว่ารถคันนี้นัดจอดอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่”

“นำจะหัวว่านมาแล้วครับ เจ้าของรถเข้าซ้อมพื้นกระเบื้องหน้าบ้าน ก
เลยขอเอกสารมาจอดตรงนี่ชั่วคราว”

“แสดงว่าจอดตั้งแต่ก่อนวันเกิดเหตุจนถึงวันนี้เลยสินะ”

บทสนทนาระหว่างจิรันฉาน กับ รปภ. ทำให้พิริษเข้าใจบางอย่างขึ้นมา
ทันที เขาระบุ “ไปสำรวจรอบๆ รถก่อนจะเห็นว่ามีกล้องหน้ารถที่ปันทึก^{ที่}
ภาพแบบบีลิบลีชั่วโมงติดอยู่

“ในรถติดกล้องไว้ด้วยครับ”

“ร้านคุณพิชัยขอภาพในช่วงวันเกิดเหตุจนถึงวันนี้จากเจ้าของรถ
มาดูหน่อยได้ไหมคะ จิสต์สั่งว่า咽ไปร์ษญาจะนำอาชญาลังหารมาทึ่งไว้ที่นี่”

พิริษยกหน้ารับ ขณะที่จิรันฉานมองรอบๆ อีกครั้ง ทว่าสู่ๆ โทรศัพท์
ที่อยู่ในกระเป๋าของเง็กสั่นขึ้นมา พอยืนว่าเป็นโทรศัพท์กดรับสายในหันที

“อัลโลลaji! ช่วยเดี๋วย! เจไม่อยากอยู่ที่นี่!”

นำเสียงลงланของคนปลายสายทำให้ผู้ฟังถอนหายใจอย่างหนักหิจิດ
ลงลังหารบงอย่างบอกเช่นว่า การที่น้องชายหัวแก้วหัวแหน่โนโตร.
มาหาในเวลางานแบบนี้ย่อมไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน

“เป็นอะไรของแก้อีกเจ พูดอะไรฟังไม่รู้เรื่องเลย”

“ตอนนี้เจอยู่สถานีตำรวจน้ำ พวกเขากำลังเอาเจ้าคุกแล้ว!”

“อะไรนะ!”

จิรันฉานวิงหน้าตาตื่นเข้าไปในสถานีตำรวจน้ำจะมองซ้ายมองขวา
แล้วเห็นว่าน้องชายตัวดีของเชอนั่งคอกอกอยู่หน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่ง
ท่าทางเข้มงวดไม่ผ่อนปรนของอึกฝ่ายทำเอกสารที่มักต้องไปเจรจา กับคู่กรณี
ให้น้องชายอยู่บ่อยๆ ถึงกับใจ汾

“สวัสดีค่ะคุณตำรวจน้ำ ฉันเป็นพี่สาวของจิรเมธค่ะ”

“เชิญนั่งก่อนครับ”

“ขอบคุณค่ะ” ร่างบางตอบอึกฝ่ายที่หลังพูดจบก็ก้มหน้ารัวนิ่วลงบน

เป็นคอมพิวเตอร์ต่อ ส่วนน้องชายตัวดีก็หันมาทำตารางห้อยลงให้เชือ “แก่ไปก่อเรื่องอะไรอีกแล้ว ไม่ใช่ตีกับเพื่อนแย่งอาชุดในเกมอีกนะ แม่จะสัปบัต้นคอให้”

“ใช่ที่ไหนล่ะ หลังโคนหักค่าขนมไปตอนนั้น เจ๊ไม่กล้าทะเลาะกับใครแล้ว”

จิรันสุกอนหาดใจยกับคำตอบที่ได้ยิน ถึงจิรเมธจะเรียนหนทางวิทยาลัยชั้นปีที่สามแล้ว แต่สมองของมังก็มีแต่เขี้ยวเลือย วันๆ ดีแต่หารือลงไส้ตัว ชวนให้เชือปวดหัวอยู่นั่น

“คุณตำรวจคงน้องชายของฉันถูกเจ็บความเรื่องอะไรหรือคะ”

“คุณเจริมราชทำผิด พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์จากการเผยแพร่ข้อมูลของบริษัทชีเอ็นเทคโนโลยีครับ”

“କଳ୍ପିତ”

หญิงสาวอ้าปากค้าง เทบจะลูกขี้นยืนแล้วชัดท่าหนมานเหยียบลงมา^๕ ใส่น่องชายเลยเดี่ยวนั้น นีมันซักจะไปกันใหญ่แล้ว ทำไม่อยู่ดีๆ ໄ้อเด็กนี่ถึงกล้ายเป็นsexape^๖ ได้

“เป็นบ้าอะไรของแก เป็นนักศึกษาดีๆ ไม่ชอบ คิดจะเป็นอาชญากร
เข้าไปนอนในคุกเลยนะ ไอ้เด็กเกรว!”

“จี พังเจก่อน! เจไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ”

“ไม่ได้ตั้งใจหรือ แก่ก่อเรื่องให้ค้นต้องมาตามเช็ดตามลังก์กี่ครั้งแล้ว
เมื่อไหร่จะโตลักทีไรๆ”

“ໄລຍ້ນາ ກ່ອນນະຄົວ ຈົງໆ ດີເນື້ອກຳໄໝ້ເລີຍຫາຍແຈ້ງຄວາມ ອຸດຈິຣເມນ
ຈະໂດນລົງໂທຂະຮວງຈຳຄຸນໄໝ້ເກີນສົບປີແລະປັບໄໝ້ເກີນສອງແສນປາທ ຮວມທີ່
ຕ້ອງຊັດໃຊ້ຄໍາເລີຍຫາຍໃຫ້ບົງລັບທຸກໆກຽນົນທ່ານມີການພິ່ອງຮ້ອງທາງແພັ່ງ ແຕ່ທັ້ງນີ້ກີ່
ຂຶ້ນອູ້ກັບຜູ້ເລີຍຫາຍດ້ວຍຄົວວ່າຈະແຈ້ງຄວາມເຂາຟິດຫົວ້ອມໄໝ້ ລອງຄຸຍກັບເຂາ
ກ່ອນໄຫມຄົວນີ້ໄໝ້ ເກົາເດີນນາພອດີ”

จิรนัฐันไปมองตามสายตาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แล้วเห็นว่าร่างทรง

ของโครงบังคนกำลังเดินตรงทางพากເຂົວ ໃບໜ້າຫລື່ອເຫຼາທີ່ນັກໄມ່ແສດງ
ຄາມໂດຍ ດວງຕາລີເຂັ້ມທີ່ດູລືກລັບອ່ານຍາກ ແລະທ່ວງທ່າສ່າງມາຮາກັບຫຼຸດ
ອອກມາຈາກພຣະວັງແບບນັ້ນ ບອກຊັດເລຍວ່າເຂົ້າຄືອຳຄນທີ່ເຂົວເປິ່ງເຈົ້າເມື່ອຕອນ
ກລາງວັນແນ່່າ

“ພບກັນເອົກແລ້ວນະຄັບ ດອກເຕອົງຈິරັນຊູ້ ຮັຕນເຮືອງຮອງ”

“ນີ້ອ່ານອກນະວ່າຄຸນ...”

“ຜມຄືປະການປຣີ້ຫີ່ເອົົນເທິກໂນໂລຢີຄັບ”

ຮ່າງບາງເຫັນລົ້ມທັ້ງນີ້ ຮ່າງກາຍຄ້າຍຫຼຸດເຫຼືອໜຶ່ງນີ້ຕອນທີ່ສົບເວົາ
ຮາກັບຜູ້ໜະຂອງອົກຝ່າຍ ໄມ່ອຍາກເຊື່ອວ່າທຸກອ່າງຈະບັນເວີ້ນໄດ້ຂາດນີ້ ອະໄສ
ຄືອກາກທີ່ຜູ້ໜາຍທີ່ເຂົວເປິ່ງເຈົ້າໄປເມື່ອຕອນກລາງວັນ ແລ້ມເຫຼີດໄສເຂາເສີຍດີບດີວ່າ
ຈະໄມ່ມີວັນພບໜັກເອົາມາຢືນຫົວໂດ່ອຢູ່ຕຽງນີ້ໄດ້

“ເຕັກຄນໍ້າຄືອໜ້ອງຫາຍຂອງຄຸນແຮງຄັບ ລຶງຈະທຳເຮືອງໄມ່ດີ ແຕ່ກີ້ຕ້ອງ
ຍອມຮັບວ່າຜົມມືອງເຂົາໄມ່ລວມເລຍ”

“ຂອບຄຸນຄັບພົວ! ພົກຄົດວ່າຜມເກົ່າໃຫ້ໂໝມ ແຕ່ຜມວ່າຮະບບອງພວກ
ພີຍອດເຍື່ຍມາກ ກວ່າຈະເຂົ້າຄື...ໂວຍ!”

“ແກ່ທຸນປາກແລ້ວນັ້ນເງິຍບາ ເກອະ ມັນໃໝ່ເລາມາກຸມໄຈ໌ໄໝມ ໂອ້ເຕັກບ້າ!”
ໜູ້ປົງສາວຸດເສີຍທ່ວນ ຂະໜະທີ່ຈິຣເມັດລຳຫວ້າຕ້ວເອງທີ່ຖູກພີ່ສາວເບີ້ດກະໂຫລກ
ປ້ອຍໆ

“ເຈັບນະຈີ! ທຳໄມ່ຕົ້ນໂທດ້ວຍກັບເຈັດວ່າຍ”

“ດີແຕ່ໜ້າເຮືອງໄສຕ້ວອູ້ໄດ້ ເດືອຍແມ່ເໜີ່ຍາເລຍໄວ້ເຕັກນີ້!”

ັນຊູ້ວິ່ວມອງທ່າທາງຫ້າວເປັ້ນຂອງຈິරັນຊູ້ຕາປຣີບາ ທ່າທາງຂອງເຂົວໃນຕອນ
ນີ້ໄມ່ເໜີ່ມີອັນນັກນິຕິວິທາຄາສາສົກະໜູ້ມາດຊົມທີ່ເຂົາເຈົ້າເມື່ອຕອນກລາງວັນແລຍ
ສັກນິດ ແລ້ວວ່າໄຮຄືອກາກທີ່ເຂົວອັກແນນເລື້ອເໜີ່ອນຈະຫັດໜັດໄສ່ໜັນນ້ອງຫາຍ
ຕ້ວເອງແບບນັ້ນ ສຽງເຂາເປັ້ນເຈົ້າທຸກໆໜີ້ຫົວເຂົວອອງກັນແນ່ ທຳໄມ່ເຮັດໄດ້ຫຸ້ດ້ວຍ
ໃຫຍ້ໂຕເບອົນນີ້

“ໃຈເຢັນກ່ອນເຄອະຄຸນ ເຮົາຕ້ອງຄຸຍກັນນະວ່າຈະເຂຍັງໄຟຕ່ອ ເລີກໂນໂທໄສ່

น้องชายได้แล้ว”

“ขอบคุณนายครับพี่วีที่เห็นใจผม สมแล้วที่ผมเป็นแฟนคลับของพี่มานาน มีพี่สาวแบบนี้ก็ลำบากใช่เล่นเลยครับ”

จิรมะพนแม่มือไฟวันลูร์ที่ช่วยห้ามอย่างชาญชั้งใจ ส่วนจิรันลูร์มองน้องชายตามความที่سانสัมพันธ์กับคู่กรณีแล้วจสรพ เรื่องอะไรมาประภาครั้วว่าเป็นแฟนคลับของคนที่จะเอาตัวเองเข้าคุกแบบนี้

“นี่เจ้ารู้จักพี่ด้วยเหรอ”

“มีครับไม่รู้จักประชานบริษัทสตาร์ตอัปที่ตั้งที่สุดในประเทศไทยอย่างคุณณัฐร์ด้วยหรอครับ ผู้ขอถ่ายรูปกับพี่วีไปอวดเพื่อนๆ ได้ไหมครับ”

ค้าเรียข้องจิรันลูร์จากทุกเมื่อเห็นท่าทางขัดเดินของณัฐร์ ส่วนจิรมะเองก็ยืนบิดไปมาเหมือนคนคันหมาไม่ย ระหว่างที่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาก เพื่อถ่ายเซลฟ์กับคู่กรณี ท่าทางของน้องชายทำให้เรื่อนึกอยากระเข้าฟ้าด่าง ใส่เสื้อกลางโรงพักให้หายหงุดหงิด แต่ก็กลัวตัวเองจะโดนคดีทำร้ายร่างกายไปด้วย

“แล้วรูปเรื่องเป็นยังไงครับ ทำไม่น้องชายของฉันถึงกลายเป็นแยกเกอร์ไปได้”

“น้องชายของคุณแยกเข้ามาที่เชิร์ฟเวอร์ของซีเอ็นเทคโนโลยีครับ แต่เราไม่ระบบป้องกันที่แน่หนา คุณจิรมะเลยไม่ได้ข้อมูลอะไรไป แต่การเจาะระบบเข้ามาแบบนั้นก็ทำให้เชิร์ฟเวอร์ของบริษัทเราได้รับความเสียหาย”

“นี่น้องฉันมันแก่งขนาดแยกข้อมูลบริษัทคุณได้เลยเหรอ เห็นแบบนี้มันโง่มากนะ ผ่าสมองออกม้าดูคงมีแต่ชี้เลือย”

จิรมะค่อนพี่สาวที่ทำหน้าอึอมระอาเข้าเต็มแก่ ก่อนที่ณัฐร์จะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมานะแล้วส่งให้เธอดู

“นี่เป็นคลิปวิดีโอตอนที่น้องชายของคุณพยาภยามแยกเข้ามารับ ที่มุมขวาจะเห็นว่ามีเลขที่พิเศษของคุณพิวเตอร์ระบุอยู่ พอดีมาตรวัดสอบที่อยู่โดยเมนก็พบว่าเป็นโน้ตบุ๊กของคุณจิรมะครับ”

หญิงสาวอ้าปากค้าง จริงๆ เธอก็ไม่แปลกใจเท่าไหร่ที่น้องชายตัวเอง จะทำเรื่องนิบหายawayward แต่อ่ะไรคือการที่มั่นคงลادจนแยกเข้าเชิร์ฟเวอร์ ของบริษัทที่อีหึ้นนำได้แบบนี้ จะมาอัจฉริยะกับเรื่องแบบนี้ไม่ได้นะໄວຍ!

“ผมขอโทษจริงๆ นะครับพี่รีสูดหล่อ คือ... ผมรู้เท่าไหร่ถึงการนั้นครับ” จริงเมื่อลำลังลักษณะนิบหาย เลือกใช้คำพูดเลียนแบบพากดาราเวลาโคนหัวร่อง ตอนทำพิธี “เพื่อนที่เจอกันในเกมลังลิงก์เรียบมากขอให้ผมช่วยทำแบบสอบถาม ให้ไม่รู้เลยว่ามันจะหลอกให้เข้าไปเจาะเชิร์ฟเวอร์ของบริษัทพี่”

ณัฐรีวิลเลกิคิวออย่างสงสัยกับคำพิธานิบหายของจริงเมธ ถึงจะดูเป็นคำแก้ไข ก็ที่น่าเชื่อถือ แต่พอเห็นเวลาใส่ซื่อไว้เดียงสาของอีกฝ่ายแล้ว เขาก็อด ไขว้เชว่าไม่ได้

“แก่อย่าเพิงมาແຕตอนนี้ได้ใหม่ ข้ออ้างอะไรตอกเป็นบ้า” จริงณัฐรีด อย่างหงุดหงิดก่อนจะหันไปทางเจ้าทุกข์ แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “เอ่อ... ฉันต้องขอโทษคุณด้วยนะครับที่น้องชายสร้างความลำบากให้ อาจจะดูเหมือนการขอแบบหน้าด้านๆ แต่oyer แจ้งความไว้เจมันเลยนะครับ ฉันยินดี ชดใช้ค่าเสียหายให้คุณทุกบาททุกสตางค์”

“ชดใช้ให้ทุกสตางค์เลยหรือครับ จำนวนเงินไม่ใช่น้อยๆ เลยนะ”

“เหมือนจะสักเท่าไหร่กันเชียวนะ”

“สิบล้าน”

“ยัง!”

จริงณัฐอ้าปากค้าง ยิ่งเหลือบไปเห็นเวลาละห้อยหมายของ จริงเมธแล้ว เธอก็นึกอยากรู้โดยดีกับมันให้หายโมโหม เป็นบ้าอะไรสระหา เรื่องมาให้เชอได้ทุกวี่วัน มันคิดว่าพี่สาวตัวเองเป็นโตร้าเอมอนที่จัดการได้ ทุกเรื่องหรือยังไง

“เอ่อ สิบล้าน...สิบล้านเลยหรือครับ”

“จริงๆ ความเสียหายมากกว่านั้นด้วยซ้ำ แต่ผมเห็นว่าน้องชายของ คุณเรียนมหาลัย ยังไม่ได้ทำงานหาเงินใช้เอง ถ้าเรียกมากกว่านี้ก็ดูจะใจร้าย

เกินไปห่าอย”

แม่คำพูดจะดูสายหู แต่เส้นห้าของนัฐวีร์กับไม่เหมือนเดิมใจพาก
เชือเลยลักษันนิด กับลับกันแล้ว หญิงสาวคิดว่าชายหนุ่มกำลังเยาะเยี้ยเชือ
กล้ายา อุยี่มากกว่า ดูจากมุมปากที่กำลังกระซูกยิ้มหนึ่งได้เลย

ถ้าจะฝืนกลั้นขนาดนั้นก็หัวเราะเยาะอุกมาเละฟ่อคุณ มัวแต่
วางแผนนักบุญผู้ใจดีอยู่ได้

“แต่ถ้าคุณพิจารณาเรื่องที่เราคุยกันเมื่อตอนกลางวันใหม่ ผมอาจจะ
ไม่แจ้งความก็ได้นะครับ”

ร่างบางเหลือบมองคนพูดโดยอัตโนมัติ พอดีหันมาที่ตัวเองได้เบรียบ
ก็เข้าใหญ่เชี่ยว เธอรับเป็นหน้าหนี่ เพราะไม่่อยากให้นัฐวีร์ลังกາตเท็นเส้นห้า
สนอกสนใจของตัวเอง ก่อนที่เขาจะถามเลียงทุ่ม

“ถ้าคุณสนใจข้อเสนอหนึ่ง ผมว่าเราออกไปคุยกันข้างนอกดีไหมครับ”

จิรันัฐเดินตามนัฐวีร์อุกมานอกสถานีตำรวจน้ำ ก่อนจะตรงไปนั่งที่ม้าหัว
ข้างอีกฝ่าย บอกตามตรงว่าเชือซักไม่แน่ใจแล้วว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง
บังเอิญ ทำไม่ชายหนุ่มถึงดูพอดิจกับการที่น้องของเชือเอกเชิร์ฟเวอร์ของ
บริษัทเข้าหาดันนี้

“ถ้าคุณยอมช่วยลีบหาความจริงเรื่องคดีข้องภา ผมจะไม่แจ้งความ
แล้วก็จะยกหนี้ลีบล้านนี้ให้ด้วย”

หญิงสาวตามหางลังจากได้ยินข้อเสนออันแสนล่อใจนั่น นอกจากนั้อง
ของเชือจะไม่มีประวัติอาชญากรรมแล้ว เชือก็ยังไม่ต้องเสียเงินลีบทองอีก
ด้วย

“นอกจากนี้ผมก็จะให้เงินคุณเพิ่มอีกยี่สิบล้าน เป็นค่าจ้างที่คุณช่วย
ตามหาหลักฐานมาพิสูจน์ความจริง”

ร่างบางอ้าปากค้างรอบสอง เตรียมพยักหน้าตอบตามที่สันดาน
สอนลัง ทว่าสมองส่วนลึกบอกให้หันไปก่อน ถึงจะเป็นข้อเสนอที่ดีอาจมากๆ

แต่เชอก็ต้องเล่นเต็วหน่อย เกิดเข้าคิดว่าเธอเป็นคนหน้าเงินขึ้นมาจะทำยังไง
“อี๊ปไปเลยล่ะสิ ผอมใจดีเหมือนเทพบุตรเลยใช่ไหม”

“เจ้ากรรมนายเรวะลีไม่ว่า คิดจะเอาเงินฟادหัวกันหรือไม่” หญิงสาว
แกล้งสวนตามมารยาหา ไม่ได้ทำท่าโกรธจริงจังนัก เพราะกลัวเขากลัวจะเปลี่ยนใจ
ขณะที่คนข้างๆ ยิ่มกริ่มรำภับคำพูดของเธอไม่ได้ย่ออาرمณ์เขาเลยสักนิด

“ข้อเสนอเดี๋ยว เป็นนี้ไม่ได้ทำได้ย่างๆ นะครับ ไม่คิดว่าคุณโซคดีหรือ
ที่ผมใจดีขนาดนี้”

“แล้วถ้าคดีนี้องสาวของคุณไม่คืบหน้า และฉันช่วยคุณหาหลักฐานมา
มัดตัวมาตกรั้วจริงไม่ได้ล่ะ”

“ก็ถ้าคุณพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ผมก็จะยอมรับ แต่คุณลองก็ต้อง^๒
ตั้งใจทำงานนี้ให้ดีที่สุดก่อนนะ”

“ตั้งใจทำงานอะไรคุณ ฉันยังไม่ตอบกลับเลย”

ณัฐวีร์ยกไฟล์อย่างไม่สนใจ เข้าดูมั่นใจมากว่าเธอจะยอมรับข้อเสนอ
นี้

“อ้อ ยังมีอีกเรื่องนะ”

“อะไรอีกละ”

“ถ้าคุณตกลง คุณจะต้องแต่งงานกับผม แล้วย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

“ยะ!!?”

८

ຕົດສິນໃຈ

“ถ้าคุณตากลง คุณจะต้องเต็งงานกับผม แล้วย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

“嗯！？”

ຈົບນັສຸດລູກ້າຂຶ້ນຢືນ ແຕບຈະທັກງວໄອຍຮາໄສເຄີ່ມຝາຍ໌ທີ່ພູດຈາໄມ່ເຂົ້າໜູ້
ນີ້ເຂົ້າກຳລັງເລັນຕາກອນໄສເຮົ່າມາພຸດລົ້ມເລັນກັບເຫຼວແບບນີ້

“คุณจะบ้าหรือ! ทำไมฉันต้องแต่งงานกับคุณด้วย”

“งานที่คุณต้องทำเลี้ยงมakanะครับ ผมจะรู้ได้ยังไงว่าคุณจะไม่ทักหลัง
ผม การแต่งงานจะช่วยให้ผมจับตาดูคุณได้”

“คุณเห็นฉันเป็นนักโทษหรือไม่ แล้วฉันจะได้อะไรจากการหักหลังคุณ มิ粒吧”

“ใครจะไปรู้ อาจจะมีใครบางคนเล่นอย่างอื่นให้คุณมากกว่าที่ผมให้ ก็ได้ บ้านพร้อมที่ดิน ทรัพย์สินเงินทอง หรือทำเน่งใหญ่โตเพื่อไม่ให้คุณ มาแตะตั้งคงคิดนี้”

“ជំនួយបែងចានឡើងស្មាយចារណមកលើសិទ្ធិ”

“ผมก็แค่ป้องกันไว้ก่อน คนที่เคยทำคดีนี้ล้วนโดนกำจัดไปแล้ว คน

เองก็น่าจะรู้ดี”

หญิงสาวเงี่ยงไม่ออก เพราะรู้ดีว่าอึกฝ่ายพูดถูก เพียงแต่การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ จะให้ตกลงง่ายๆ เมื่อนำทำบุญผ้าป่าก็ใช่ตี่ นี่มันชีวิตเชือทั้งชีวิตเลยนะ อยู่ดีๆ จะให้แต่งงานกับโ้อหันเจิดที่ไหนก็ไม่รู้ได้ยังไง

“ผมตามสืบคดีนี้นานา รู้ดีว่ามีอะไรไม่ชอบมาหากลายอย่าง ไม่มีอะไรรับประทานว่าคุณจะปลดภัยจากเราหรือคดีนี้ขึ้นมาอีกรัง แต่ถ้าได้อยู่ด้วยกัน นอกจากผมจะได้จับตาดูคุณแล้ว ก็จะช่วยปกป้องคุณด้วย”

“คุณเนี่ยอะจะปกป้องฉัน สภาพแบบนี้แค่ตีกับเต็กอ่อนบุลายังแพ้ เลยมั้ง”

ร่างบางส่ายหัวอย่างอ่อนอกอ่อนใจคนออกตัวแรงแบบล้มทั้ง身 อะไรคือการที่เธอถอนหายใจด้วยท่าทางหมวดอาลัยตายอยากแบบนั้น เห็นแบบนี้เข้าเดยเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลตัวแทนคณะมาก่อนหนะ ถึงจะแพ้ทุกนัดที่ลงแข่งก็เถอะ

“จริงๆ เล่าวัฒน์เรื่องมากนะ อยากดูซิครับเพ็งผมใหม่ เดียวเปิดให้ดู”

จิรันฉันนึกอยากรหาอะไรยัดปากอึกฝ่ายที่ซักจะปัญญาอ่อนขึ้นไปทุกที่ เป็นบ้าอะไรถึงจะมาตกเลือให้เห卓ดูดีกๆ ดีนๆ ไม่รู้ว่าเขานี่เป็นประธานบริษัท หรือว่าโอลิมปิกจิตกันแน่

“ว่ายังไงคุณ จะยอมรับข้อเสนอฉันไหม”

“นี่มันเรื่องใหญ่นะคุณ จะให้ตอบตกลงง่ายๆ เลยได้ยังไง ขอเวลาฉันคิดหน่อยสิ”

“ผมให้เวลาคุณคิดแค่สามวัน ถ้าคุณยังถ่วงเวลาต่อไปเรื่อยๆ ผมจะเพิ่มค่าเสียหายวันละล้าน”

“หน้าเลือดจริงๆ”

“มาว่าผมได้ยังไง คนที่ทำผิดคืออันของชาบคุณนะครับ อยู่ดีๆ ก็มาแฮกเซิร์ฟเวอร์บริษัทคนอื่น”

จิรันัฐเม้มปาก เกียงอะไรไม่ได้ เพราะอึกฝ่ายพูดความจริงทั้งนั้น ถึงจะโกรธน้องชาย แต่เชอก็ไม่ได้ นิ่งนอนใจขนาดจะปล่อยให้มังกรลายเป็นอาชญากรที่ต้องนอนเผาคุก

“เขาเป็นว่าอึกสามวันนั้นจะให้คำตอบคุณ ถึงตอนนั้นก็อย่าเพิ่งทำอะไรล่ะ”

“ไม่ต้องห่วง ผมเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น”

ร่างบางนอนมองเพดานสีขาวสะอาดที่อยู่เบื้องหน้า ขณะที่เรื่องราวมากมายหลังไฟหลเข้ามานิ่หัว ตั้งแต่เกิดมาจนอายุจะขึ้นเลขสาม จิรันัฐคิดว่า尼เป็นหนึ่งในการตัดสินใจที่ยกที่สุดให้ชีวิตของตัวเอง

‘ถ้าคุณยอมช่วยสืบหาความจริงเรื่องคดีของภา ผมจะไม่แจ้งความแล้วก็จะยกหนี้สินล้านนี้ให้ด้วย’

‘ถ้าคุณตกลง คุณจะต้องแต่งงานกับผม และย้ายมาอยู่ด้วยกัน’

ทั้งส่วนสุดลมหายใจลึกก่อนจะยอมกระเดงขึ้นจากเตียงนอน แล้วลูกไปอาบน้ำแต่งตัว วันนี้ครบกำหนดสามวันที่เชอต้องให้คำตอบแก่นัฐวีร์ และเรอจะต้องไปพบกับเขาหลังเลิกงานตามโลเกชันที่ชายหนุ่มส่งมาให้

“ฉันจะไปทำงานแล้วหรือ”

“อือ ฉันอุ่นกับข้าวให้แกแล้ว อย่าลืมกินล่ะ เลิกเรียนก็รีบกลับบ้านห้ามไปเล่นไว้ที่ไหน เข้าใจไหม”

“ฉี...”

จิรเมธเบะปากราชกับจะร้องให้ บอกตามตรงว่าจิรันัฐไม่รู้สึกว่าตัวเองมีห้องชายที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเลยลักษณะ ໄอี้เด็กเวนี่เหมือนเด็กสามขวบที่พร้อมจะร้องหาของเล่นตลอดเวลา

“ทำไงเจสันเดี๋ยวนี้ จะจะร้องให้แล้วนะ”

“โตเป็นคนawayแล้วยังอ้างเป็นเด็กๆ แกคิดว่าตัวเองเป็นทารกเพียงคลอดหรือไง”

“ทำไม่เมื่อต้องว่าเจด้วยอะไร เจก์แค่ชาบซึ่งใจในสิ่งที่จีทำให้แค่นั้นเอง”

“ถ้าแกซึ่งใจขนาดนั้นก็ช่วยทำเรื่องดีๆ บ้างเถอะ ดีแต่หากาเรื่องไม่ตัวอยู่ได้ ฉันเครียดจนหมดหงอกเต็มทัวแล้ว แกเห็นไหมเนี่ย”

จิรเมธหัวเราะร่วงก่อนจะเดินไปกดพี่สาวอย่างอุดอ้อน หลังจาก พ่อ กับแม่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตตั้งแต่ที่เขาอายุแค่แปดขวบ จิรันั้นก็กล่าวมาเป็นคนดูแลเขา ตอนนั้น他就อยู่ในครอบครองของพี่สาวและกำลังจะเรียนจบชั้นมัธยมปลาย คนเป็นพี่ขอให้ป้ายอมรับเป็นผู้ปักครองให้เขางานกว่าเธอจะบรรลุนิติภาวะ หลังจากนั้นหญิงสาวก็ตัดสินใจสอบเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทย และสละสิทธิ์ทุนที่จะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศ

พี่ยอมทึ้งโอกาสของตัวเองเพื่อปกป้องเขา...

ถ้าไม่มีจิรันั้น จิรเมธก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะเติบโตมาอย่างดีแบบนี้ไหม

“เลิกอ้อนแแล้วรีบไปกินข้าวได้แล้ว น่ารำคาญจริงๆ ไอเด็กนี่”

แม่จะโคนบ่นจนหยาดเหงาจะตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน แต่จิรเมธรู้ดีว่า เชือแค่แกลังพูดไปอย่างนั้น เพราะไม่ชอบเปิดเผยความรู้สึกของตัวเอง จริงๆ แล้ว พี่สาวรักและเป็นห่วงเขามากกว่าใครในโลก

และเขาก็รักเธอมากที่สุดในโลกเช่นเดียวกัน...

“ตอนนี้ผู้ต้องสงสัยหลักคือนายปรัชญา ลูกชายของคุณปราบและคุณราณี เพื่อนบ้านของผู้ตายครับ” พระพุดพลางส่งชุดหมีมาให้พากเธอ “กล้องหน้ารถที่จอดอยู่ใกล้ๆ บันทึกภาพของเขารอตอนเอาร่างอย่างมากทิ้งไว้ที่คุยท้ายหมู่บ้าน ซึ่งเราคาดว่านั้นคืออาชญาลสั่งหารครับ...”

ดวงตาของจิรันั้นจับจ้องไปที่คุณนำเบื้องหน้า ทว่าคำพูดของพี่รำไม่ได้เข้าไปในหัวของเธอแม้แต่น้อย ภาพใบหน้าเย็นชาของโครงบางคนยังฉายชัดอยู่ในหัว เช่นเดียวกับคำพูดของเขาว่า “ลังกิดใจเชือซ้ำแล้วซ้ำเล่า

‘นักศึกษาหญิงคนนั้นคือน้องสาวแท้ๆ ของผม’

‘คุณรู้ดีที่สุดว่าความจริงคืออะไร’

‘คุณกล้าเรียกตัวเองว่านักนิติวิทยาศาสตร์ได้ยังไง ในเมื่อคุณปล่อยให้ฆาตกรตัวจริงหลบอยู่แบบนี้ ตอนนี้คุณผิดยังไงได้ชัดใช้กรรมเลยด้วยซ้ำ’

แล้วยังไงล่ะ...

ตอนนั้นเชอจะทำอะไรได้ เขายังแคร่งนักศึกษาปริญญาโทที่อาจารย์ขอให้มาร่วมงานเท่านั้น ไม่มีแม่เต็ชือของเชอในรายงานสรุปคดีด้วยซ้ำ

ทำไมเขายังคงตามอย่างนี้ แบบนี้กับเชอด้วย

แล้วยังข้อเสนอป้าฯ นั่นอีก!

‘ถ้าคุณยอมช่วยสืบหาความจริงเรื่องคดีข้อง瓜 ผมจะไม่แจ้งความแล้วก็จะยกหนี้สินล้านบาทให้ด้วย นอกจากนั้นผมจะให้เงินคุณเพิ่มอีก 5 ล้านบาท เป็นค่าจ้างที่คุณช่วยตามหาหลักฐานมาพิสูจน์ความจริง’

‘ถ้าคุณตกลง คุณจะต้องแต่งงานกับผม แล้วบ่ายมาอยู่ด้วยกัน’

“โอ๊บ้าเอี้ย!!”

“ครับ?”

พี่ระทึกกำลังพูดถึงกับชัชังกเมื่อได้ยินคำดำเนินของจิรันัฐ หน้าตาเหยียก เพราะตกใจที่ถูกหูยิงสาลบานใส่ ขณะที่ทุกคนหันไปมองที่เชอเป็นจุดเดียว

“เอ่อ... คนร้ายที่นั่นบ้ามากเลย โชคดีเยี่ยมเกินมนุษย์มนารถิงๆ” เจ้าของร่างบางพูดตะกุกตะกักพลางซึ้งก็ไม่เปรื่อย “ต้องจับเข้าคุกให้สามกับความเลวของมัน โอ้คุณสาร雷瓦!”

“นั่นสิ จิตใจต้องเลวร้ายขนาดไหนถึงทำร้ายได้กระทั่งเมื่องเพื่อนทุเรศที่สุด!”

จิรันัฐยิ่มเจือนให้อธิปอย่างขอบคุณที่เห็นด้วยกับเชอ ก่อนที่ภรรยาจะถามต่อ

“ว่าแต่ทำไมแกถึงคิดว่าโล่คืออาชญาลังหารหรือไอี้สี แต่ยังคิดว่าปรัชญาเรามาทิ้งไว้ที่นี่อีก”

“ปรัชญาเพิงกลับมาจากการรับรางวัลที่พังงานให้ใหม่ล่าสุด แต่ในบ้าน

ของเขากลับไม่มีอะไรร่วงวัลนี้ว่างซื้อไว้เลย ซึ่งถ้าคุณกินสัญแล้ว เขา่าจะรีบ
เอามาอวดแน่น” หญิงสาวอธิบายพร้อมกับสมุดมือไปด้วย “เดມหลังจาก
เกิดเหตุ เขายังไม่ได้ออกนอกรามบ้าน มีแค่ปีวิ่งออกกำลังกายเท่านั้น ดังนั้น
สถานที่ทำลายหลักฐานที่เหมาะสมที่สุดคงต้องเป็นที่ที่เขาคุ้นเคยที่สุดนั่นเอง”

พรีเว อธิป และภรรยาพยักหน้าตามอย่างเข้าใจ ไม่แปลกใจเลยที่ครา
ก็พากันเรียกจิรันัฐว่าแม่เมดแห่งโอเอฟเอส เชื่อวิเคราะห์ข้อมูลจากหลักฐาน
ที่ได้มา แล้วนำมายื่นโคงกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างชัดเจน

“นอกจากนี้ ตัวอย่างโล่ร่างรัลจากการที่นายบัรชญาได้รับในปีก่อนฯ
ก็ทำมาจากเมทิเมดาคริเลต ซึ่งเป็นสารเดียวกันกับที่พบบนแพลงของผู้ตาย
จึงเชื่อว่าโล่ที่ได้ในปีนี้ก็น่าจะทำมาจากลูกดูเดียวกัน และมันน่าจะเป็น¹
อาชญากรรมลับๆ”

“สมกับเป็นไอ้จิริงฯ”

สามหนุ่มพากันประมืออย่างทั้งจัด ขณะที่จิรันัฐแก้กลังค้อมหัวน้อยฯ
ด้วยจิริตของเทเลอร์ สวิฟต์ตอนรับงานรัลงานแกรมมี ก่อนที่ทั้งสามคนจะ²
สุดลมหายใจลึก แล้วพากันก้มลงไปในคูน้ำเพื่อช่วยเจ้าหน้าที่คุนอินหาอาชญา
ลับๆ ปฏิบัติการค้นหาวัตถุพยานชิ้นสำคัญของทีมนิติวิทยาศาสตร์ดำเนิน³
ไปราวกองช้ำโมง จนในที่สุดอธิปพบรสิ่งที่พากันรอตามหา

“เจอแล้วครับ! เจอแล้ว!”

ภรรยาและจิรันัฐรีบวิ่งเข้าไปหารุ่นน้องในหันที ก่อนจะพากันตะโกนเส
เมื่อเห็นว่าในมือของอีกฝ่ายคือโล่ร่างรัลจากการประภาดพันธ์มีดออกประจำ
ปีนี้จิริงฯ ทั้งสามคนมองหน้ากันไปมาพร้อมกับเย้มรอยยิ้มพราย เพราะรู้
ดีว่าความจริงของคดีนี้ใกล้จะเปิดเผยแล้ว

“เป็นอย่างที่แก่ว่าจิริงฯ ด้วยไอ้จิ”

“เรายังมั่นใจไม่ได้หรอกค่ะ คงต้องนำไปตรวจสอบอีกที” ร่างบาง
ตอบภรรยา พร้อมกับมองโล่ร่างรัลที่คาดว่าเป็นอาชญากรรมลับด้วยสายตามาดมั่น
“รับรองว่าคราวนี้ ไอ้หมอนั่นดีนี้ไม่หลุดแน่”

จิรันฉัมมองบ้านเดี่ยวหลังใหญ่ที่ดัดแปลงเป็นโถมออฟฟิศเบื้องหน้าอย่างพิจารณา ไม่คิดว่าสถานที่ที่นั่นวีร์นัดพบเชօจะเป็นบริษัทของเขาก็ตั้งอยู่ย่านชานเมืองแบบนี้

หญิงสาวสุดลมหายใจลึก ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปหาพนักงานประชาสัมพันธ์ หลังจากแจ้งว่าเธอมาพบประธานบริษัทที่ชื่อนัฐวีร์ อีกฝ่ายก็ยิ่มหวานให้รัวกับรู้อยู่ก่อนแล้วว่าเธอจะมา แล้วพาเดินเข้าไปด้านใน

การตกลงแต่งภายนอกของซีอีอีนเทคโนโลยีทำให้จิรันฉัมเลิกคิ้วน้อยๆ เพราะไม่คิดว่าบริษัทที่ใช้ชื่อน่าจะมีบรรยายกาศที่ผ่อนคลายแบบนี้ ทั้งห้องดูหนังขนาดใหญ่ที่อยู่ด้านข้าง ลานตรงกลางที่ดัดแปลงเป็นสวนหย่อมสำหรับนั่งพักผ่อน มุมอាយาที่มีเครื่องเล่นแบบจักรยาน แล้วยังห้องครัวที่มีขนมและเครื่องดื่มไว้ให้กับพนักงานชั้นนำ

นี่ແບ จะไม่ใช่บริษัทแล้ว นี่มันห้องสรรพลินค้าชั้ดๆ

“คุณวีร์อยู่ในห้องแล้วค่ะ เชิญเข้าไปได้เลย”

จิรันฉัมขอบคุณอีกฝ่ายก่อนจะมองประตูเบื้องหน้า ขณะที่หัวใจเต้นระรัว เมื่อจะรู้อยู่แล้วว่าใครที่กำลังรออยู่อีกฝั่ง หัวก็อดหัวใจไม่ได้อวยดี หญิงสาวสุดลมหายใจลึกก่อนจะตัดสินใจเคาะประตู

“เชิญครับ”

ร่างบางหมุนกลับไปแล้วก้าวเข้าไปข้างใน จึงเห็นว่าเจ้าของห้องกำลังยืนล้างกระเบื้อง พlagen มองออกไปนอกหน้าต่างด้วยมาดประธานบริษัท เหมือนในซีรีส์เรื่องดังที่เธอชอบดู

“มาแล้วเหรอ...”

จิรันฉัมพยายามปิดบานห้อง หันมองไปรอบๆ ห้อง ที่กำลังจะพูดคุยเรื่องสำคัญกับเจ้าของห้องแท้ๆ แต่ความรู้สึกตื่นเต้นก็เบาบางลงไปเมื่อเห็นห้องทำงานของอีกฝ่าย ด้านซ้ายของห้องมีจอบขนาดใหญ่พร้อมกับอุปกรณ์เล่นเกมครบเซต ขณะที่ผู้ชายเปลี่ยนเสื้อ ตั้มมະพร้าวปลอมและห่วงยาง เปิด แกล้มมือที่เปิดภาพวิวัฒนาการฯไว้ด้วย

อารมณ์ว่าเง่งทำงานโง่ๆ อุญริมทะล่าวันแรกอะ

“หวังว่าคุณจะมีคำตอบดีๆ ให้ผมนะครับ”

หญิงสาวเบื่อหน้ากลับไปมองคนที่ก้ามายุดตรงหน้า รอยยิม
ยิวนที่อีกฝ่ายส่งมาให้ทำให้หญิงสาวทำเสียงอืดซัดในลำคออย่างชัดใจ
ก่อนจะหมุนตัวเดินไปทรวดลงนั่งที่โซฟารับแขกตามการผายมือของเขามา

“ผมให้ทีมกฎหมายช่วยร่างลัญญามาให้แล้ว คุณลองอ่านดูก่อน
ตัดสินใจก็ได้นะ”

“ฉันมีข้อแม้เพิ่มเติมค่ะ ถ้าคุณทางลง ฉันเงึงจะยอมเชืนลัญญาให้”

เป็นคำตอบที่ทำให้ร่างสูงเลิกคิวน้อยๆ ก่อนจะยกมือกดอกแล้ว
มองเรออย่างหยงเชิง

“ว่ามาเลยครับ”

“ข้อแรก ฉันจะแต่งงานและย้ายไปอยู่บ้านเดียวกับคุณ แต่จะไม่มี
การจดทะเบียนสมรส”

“ได้”

“ข้อสอง เรายังต้องแยกห้องนอนกัน คุณห้ามแตะเนื้อต้องตัวฉันเป็น
อันขาด”

“แต่ถ้าคุณยอม ก็ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“นี่คุณ!”

หญิงสาวจ้องสีหน้ายิวนของอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ ทว่าชายหนุ่มกลับ
ยิ่มกว้างอย่างอารมณ์ดี วางกับขอบใจที่ยื่วโน้มให้อีก

“เรากำลังจะเป็นสามีภรรยากันนะครับ ต้องอยู่บ้านเดียวกัน ทำอะไร
หลายๆ อย่างด้วยกัน ยังไงก็มีโอกาสสัมผัสนักกันอยู่แล้ว”

“พูดบ้าอะไรของคุณ”

“ก็มันจริงนี่นา เราไม่ใช่พระรับเลือก้าหลักหน่อยที่จะโดนตัวกันไม่ได้นะ”

“ฉันว่าเราคงคุยกันไม่รู้เรื่องแล้ว” ร่างบางพูดพลางผุดลูกขี้น ตึ้งท่า
จะเดินหนีออกจากห้อง ทว่าข้อมือเล็กกลับถูกน้ำรีบคว้าเอาไว้

“เดียวลิ...”

“ปล่อยนะ!” จิรันุสรณ์บัดแขวนพลางก้าวหนีจากอีกฝ่าย ทว่าชายหนุ่มกลับผุดลูกขึ้นยืนแล้วร้องแขกไม่ให้ขับไปไหน เพราะเห็นว่าเธอกำลังจะเหยียบกองน้ำบนพื้นที่ก่ออนหนานี้เข้าเหลือทำหากไว้

“คุณอย่าเพิ่งเดินไปทางนั้น เดียวผมให้แม่บ้านมาเช็ค...”

ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะอธิบายจบ จิรันุสรณ์บัดมือเต็มแรงแล้วก้าวถอยห่างจากเขา ก่อนจะเหยียบกองน้ำที่ว่าเข้าจริงๆ

“เหรอ!!”

“ระวัง!”

มือหนังรั้งเอวบางเข้าหาตัว เมื่อจิรันุสรณ์บัดฟ้าอีกฝ่ายเลี้ยงหลักทำท่าจะล้มลง ชายหนุ่มคาดการณ์ไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ เพราะเห็นจากลักษณะรองเท้าของเธอที่ดูจะลื่นล้มได้ง่าย ขณะที่หุ่งสาวมองก็กอดคอเขานั่งก่อนจะพาภันเฉลงไปนั่งบนโซฟา

“โอ้ย!”

จิรันุสรณ์บัดไม่เห็นว่าคนที่เพิ่งล้มลงมาหนังบันตักหลับตาไป แฉมยังเอ้าหัวซุกกับอกของเขาย่างหาดกล้า ท่าทางอุดอ้อนราวกับเด็กน้อยของคนในครอบครองทำให้รู้อยู่ยิ่งสวยประกายบนใบหน้าคมคายอย่างนึกเอ็นดู

“ดูสิ ขนาดยังไม่ได้แต่งงานกัน คุณยังแตะเนื้อต้องตัวผอมแล้วเลย”

เสียงกระซิบที่ได้ยินข้างหูทำให้จิรันุสรณ์ลืมตาขึ้น ก่อนจะเห็นว่าตัวเองกำลังซุกอยู่ในอ้อมกอดของเจ้าของห้อง ร่างบางรีบผุดลูกขึ้นจากตักของอีกฝ่าย แล้วเดินกลับไปนั่งกอดอกตรงข้ามเขามาตามเดิม

“ลัน... ไม่ได้ตั้งใจลักหน่อย มันเป็นอุบัติเหตุหรอก”

“ครับๆ อุบัติเหตุก็อุบัติเหตุ”

“ว่าแต่ตั้งกีเรากดยันถึงไหนแล้วนะ”

“คุณบอกว่า เราจะแต่งงานกันโดยไม่จดทะเบียนสมรส ต้องแยกห้องนอนกัน ผมห้ามแตะเนื้อต้องตัวคุณเป็นอันขาด เอาเป็นว่าตกลงครับ ผม

จะทำตามเงื่อนไขของคุณ”

จิรันฉัพย์กหන์โดยที่ยังมองด้วยวิร์ตَاขวาง กำลังคุยเรื่องสำคัญอยู่ เช่น “ไม่รู้จะยืมน้อยยืมใหญ่อะไรนักหนา

“ขอسام...”

“ยังมีอีกเหรอ”

“หลังจากที่คิดขึ้นของน้องสาวคุณคลิ่คลายแล้ว เราต้องแยกทางกัน และคุณต้องไม่ติดต่อฉันอีก ทำเหมือนว่าเรามีเดย์รูปัจกันเลยก็ยิ่งดี”

“แล้วร้ามเม่ยอม...”

“ฉันก็ไม่เซ็นสัญญานี้ แล้วก็หาเงินมาคืนคุณ แต่ถ้าหากไม่ได้ ฉันก็จะปล่อยให้น้องเข้าคุกไปสำเนกพิดให้แน่นเอา”

ณัฐวีร์มองแ渭ตาจริงจังของอีกฝ่ายอย่างพิจารณา รู้ดีว่า ดร. จิรันฉัพย์ตันเรื่องรองเป็นคนมุ่งมั่นและเต็ดเดียว เขายังคงใจซื่อตัวสำคัญที่จะช่วยเข้าตามหาความจริงในคดีของณัฐวีร์ และการที่หญิงสาวพูดอุกมาแบบนี้ แสดงว่าเธอคิดมาดีแล้ว ไม่ได้แกลงทูตให้เขากลัวเล่นอย่างแน่นอน

“ว่ายังไง ตกลงหรือเปล่า”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

จิรันฉัพย์กหන์ก oy ใจหาย เอกสารที่ตัวเองเตรียมมาอยู่ในหัวใจนั่น แล้วจึงรับสัญญาจากมืออีกฝ่ายมาจดปากกาลงไปบ้าง ทั้งคู่ลับเบลี่ยนแลกเอกสารกัน จนเมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็ลุกขึ้นยืน

“เขาเป็นน่าตกลงตามนี้ ในเมื่อเร็วๆ นี้ จันทร์จะรู้แล้ว จันทร์ขอตัวกลับเลย ละกัน”

“เดี๋ยวนี้คุณ แล้วเรื่องงานแต่งล่ะ คุณกับผมต้องไปลองชุดแต่งงาน ไหนจะต้องนัดคุยกับญาติผู้ใหญ่ของคุณเพื่อสู่ขอ แล้วก็ตกลงค่าสินสอด อีก”

“สินสอดอะไรฉันไม่เอา พ่อแม่ฉันเสียหมดแล้ว ไม่จำเป็นต้องสู่ขอ หรือ ก”

เป็นคำตอบที่ทำให้ดรีวาร์ชงัก ถึงจะรู้ประวัติครอบครัวของจิรันั้นมาบ้าง แต่ก็ไม่คิดว่าเรื่องจะตอบตัดบทแบบนี้ ดูเหมือนว่าที่ภารรยาของเขากำลังไม่แยแสกับการแต่งงานนี้เลยจริงๆ

“แต่เราต้องไปถ่ายพรีเวดดิ้ง เลือกการ์ด หาสถานที่จัดงาน กำหนดแขกอีกนະ มีอะไรอีกหลายอย่างที่ต้องช่วยกันเตรียม”

“คุณก็จัดการไปสิ คุณเป็นคนอยากรถ弄นี่นา ฉันไม่ได้อยากแต่งด้วยลักษณะนอย” หญิงสาวตอบรัวเร็วทั้งสิ้นห้าคล้ายรำคาญ “ส่วนแขกผู้มี شأن มีประมาณลิบคน หลักๆ ก็ใช้เจ้าบ้านเพื่อนที่ทำงาน นั้นไม่ค่อยมีใครครบด้วยหรอก”

เรอพูดกลางห้องกระเปาขึ้นมาสะพายป่าอีกครั้ง ก่อนจะก้มลงมองนาฬิกาข้อมือของตัวเองแล้วพูดต่อ

“เดียวฉันหาชุดเจ้าสาวเออ เรายังจัดกันวนงานเลยก็ได้ ถ้าได้วันแล้วก็โทร. มาบอกด้วยนะ วันนี้ฉันขอตัวก่อน”

“เดียวสิคุณ!”

ทว่าจิรันั้นก็วิงบรู๊ดออกไปจากห้องเสียแล้ว ทิ้งให้ไว้ที่เจ้าบ่าวได้แต่ถอนหายใจกับการอันหนักหน่วงที่ว่าที่เจ้าสาวโynมาให้

งานแต่งงานนี้ซึ่งงานของเขานเดียวจะที่ไหนกันแล้ว เชอองก์เป็นเจ้าของงานเหมือนกันนะ!

ให้มันได้อย่างนี้สิ!